

*Kaikkien maiden työväki ja
talonpojat, liittykää yhteen!*

TALONPOIKAISKYSYMYS- SESTÄ SUOMESSA

Kirj. KULLERVO MANNER

JULKAISIJA: SUOMEN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN
KESKUSKOMITEA

.....
POLTIKENS TRYCKERI, STHLM 1924
.....

1. Vuoden 1918 vallankumouksen tappion syitä.

Punakaartin sotilaallinen heikous ja aseman vaikeudet.

Suomen työväenvallankumouksen *sotilaallinen* murskaaminen huhtikuussa 1918 tapahtui suomalaisten, ruotsalaisten ja saksalaisten valkokaartilaisten yhteisillä voimilla. Ne olivat yhdessä — varsinkin Saksan imperialistien lähettämien apuvoimien kautta — tehokkaammat kuin työväen Punakaarti, voipa sanoa, melkein kaikissa suhteissa, kun katselee asiaa puhtaasti sotilaalliselta kannalta. Siitä huolimatta, että meidän punakaartilaisemme olivat parempaa: uhräutuvampaa, rohkeampaa ja innostuneempaa taistelija-ainesta kuin lahtarien rykmentit, niin porvarit kouluutetun upseeristonsa avulla — josta me olimme ylen köyhät — pystyivät hyötymään meidän sotilaallisista puutteistamme ja vaikeuksistamme. Nämä heikkoudet ja vaikeudet määrittelee venäläinen sotilasasian tuntija, kokenut ent. upseeri, taistelussamme koko ajan mukana ollut toveri Svetschnikov näin: »1) liian aikainen venäläisten sotajoukkojen maasta poisvienti, 2) Suomen punakaartin muodostamisen valmistamiseen tarvittavan ajan puute, 3) anarkia itse joukkomuodostumissa ja operatsioonien suorittamisessa, 4) laaja rintama (noin 400 km.) ja syvä selkäpuoli (noin 200 km.), 5) strateegisten ja yksityisreservien puute, 6) Punasen Kaartin manövreerauskyvyn puute, 7) yhteyden, hankinnan ja ylipäänsä selkäpuolen heikko järjestäminen, 8) talvi-aika ja 9) Saksan sekaantuminen!»

Työväellä ei ollut kommunistista puoluetta.

Monet näistä heikkouksista, jotka esiintyivät varsinaisessa vallankumoussodan käynnissä, olivat kuitenkin vain kuvastuksia ja ilmauksia vallankumoustaistelua johtavan *puolueen heikkouksista*. Se puolue ei ollut mikään kommunistien puolue, vaan katsantokannaltaan vasemmisto-

sosialidemokraattinen »jyrkän» luokkataistelun puolue. Puolue tunsikin enemmän tai vähemmän olosuhteitten pakosta joutuneensa taisteluun ja se antoi kamppailulle alun pitäen *puolustuksen* leiman ja heikkoudet. Seurauksena elikin, että ei riittävän ajoissa ja tarmokkaasti suunniteltu *vallankumous strategiaa* eikä päättäväisyydellä, mikä varsinkin taistelun alussa on tuiki välttämätön, vallattu strategisesti tärkeitä kohtia. Puolue oli suuressa määrin *demokraattisten* harhojen vallassa. Tämä koskee puolueen vasemmistoaineksiakin, jotka olivat liikkeen johdossa. Oikeistoaineshan suoranaisesti saboteerasi vallankumousta ja vehkeili porvariston kanssa taitelevaa työväkeä vastaan. Demokratian harhat myöskin pidättivät paattävästi toimeenpanemasta *vallankumouksellista komentoa*, mikä antoi vastustajille hengähdysaikaa ja ulkokohtaisesti katsottuna helpotti niiden vehkeilyjä vallankumousvaltaa vastaan. Voipa lisäksi sanoa, että puolue melkein lakkasi toimimasta puolueena, muuttuen sensijaan muodolliseksi valtio koneistoksi, mikä paraiten osoittaa, että puolueella ei ollut käsitystä proletaarisen puolueen roolista proletarisessa vallankumouksessa.

Talonpojat porvarien puolella.

Edellämainittuihin seikkoihin on vielä lisättävä se, että puolue ei ennakolta ollut varannut itselleen maan yhden tärkeimmän väestöryhmän, *talonpoikain kannatusta* tai *puolueettomuutta*. Kuinka tärkeä juuri tämä seikka oli, kuten nyt näemme, käy ilmi, kun tarkastaa väestön kokoonpanea. Suomen noin 3,400,000 asukkaasta on 65,1 % maatalousväestöä. Tästä väestöstä oli kyllä 315,000 varsinaista maaseudun palkkatyöläistä, joukossa 80,000 vuosipalvelijaa. Mutta varsinaisen maatalousväestön muodostavat viljelysväestö, vuokramiehet ja itsenäiset viljelijät. Näitä oli v. 1910 tilaston mukaan yhteensä 221,000 viljelijää, joilla on peltoa enemmän kuin 0,5 hehtaaria. Vuokramiehiä näistä taas oli yli 96,000 ja itsenäisiä yli 125,000. Sama tilasto ilmoittaa, että 76,6 % viljelyksistä oli pikkuviljelmiä (0,5—10 ha peltoa), 21,7 % taas keskisuuria (10—50 ha peltoa) ja 1,7 % suurviljelmiä (yli 50 ha peltoa). Sitten on vielä otettava lukuun noin 62,000 »viljelmää», joilla on peltoa vähemmän kuin 0,5 ha., vuokralaisia.

Teollisuuden ja maaseudun proletaarit ja puoliproletaa-

rit (työläiset, mäkitupalaiset ja vuokramiehet — torpparit olivat meidän mukamme, mutta talonpoikaistosta, aina pientalonpoikkia myöden, oli valtava osa porvaliston puolella. Talonpoikaiston asettuminen porvariston puolelle vapaaehtoisesti tai suuremmasta tai pienemmästä pakotuksesta (pakkomobilisoinnit lahtarienarmeijaan), vaikutti *ratkaisevasti* asiankulkuun. Elleivät porvarit olisi voittaneet puolelleen talonpoikaistoa, eivät ne myöskään olisi pystyneet luomaan *valkoista* armeijaansa. Ja silloin olisivat punaiset helpommin — huolimatta monista heikkouksistaan — voineet ulottaa valtansa koko maahan, ennenkuin vieras apu tuli lahtareille. Todennäköisesti ei Saksan imperialismin tunkeumista Suomeen olisi sittenkään voitu estää, sillä Saksan imperialismihan silloin useita teitä myöten tähtäsi Neuvosto-Venäjään ja saneli sille Brest-Litovskin. Mutta yhtä helppoa kuin nyt ei Vilhelmin pyövelijoukoille olisi ollut saavuttaa tarkoittamaansa tulosta, ellei sillä olisi ollut tukenaan Suomen porvarien äsken luotu talonpoika-armeija.

Syynä siihen, että työtätekevän talonpoikaiston suuret joukot näin joutuivat palvelemaan *todellista vihollistaan*, porvaristoa, taistelevaa työväenluokkaa vastaan, oli taas se, että silloinen työväen vasemmistososialidemokraattinen puolue, jyrkästä luokkataistelukannastaan huolimatta, oli enemmän taikka vähemmän vanhain sosialidemokraattisten puolueitten malliin ollut politiikassaan paljaastaan työväen ja maaseudun puoliproletaarien asianajaja ja pysyi tällä »ylhäisellä» pohjalla melkein horjumatta, unohtaen talonpoijat muka oikeaoppisen marxilaisuuden nimessä.

Vakava opetus työväelle ja talonpojille.

Suomen vallankumouksen kokemus on täten antanut kansainväliselle köyhälistölle ja sen vallankumouksellisille etujoukoille havainnollisen esimerkin siitä, mitä merkitsee proletariaatin asialle kaupungin ja maaseudun välisen elävän yhteyden *puuttuminen*. Se merkitsee työväen tappiota. Se käy sitä selvemmäksi, kun näemme Venäjän esimerkin valossa, vuinka historiallisten tehtäviensä tasolla oleva kommunistinen puolue, joka on turvannut ja turvaa itselleen työtätekevien talonpoikain valtaviin joukkojen kannatuksen ja on neutralisoinut varakkaamman talonpoikaiston, pystyy mitä vaikeimmissa oloissa viemään proletaarisen vallankumouksen voitosta voittoon.

Mutta myöskin talonpojille on vuosi 1918 Suomessa antanut ankaran opetuksen: porvarien kanssa liitossa talonpoika häviää; vaikka se opetus vasta vallankumouksen jälkeisten vuosien kautta on todella havainnolliseksi talonpojille tullut.

Samten kuin v. 1918 talonpoikauskysymys oli Suomen proletariaatin taistelulle ratkaiseva kysymys, on se edelleenkin meillä proletaarisen vallankumouksen yksi kaikkein keskeisimpiä kysymyksiä.

2. Sosialidemokratian suhtautuminen torppareihin ja maaseudun puoliproletaarisiin ryhmiin.

Edellä sanottiin, että paitsi maaseudun työläiset, myöskin vuokramiehet-torpparit ja mäkitupalaiset olivat sosiaalisia työväen vallankumoukselle. Oikeastaan se oli taisteluliitto, jolla oli noin puolentoista vuosikymmenen varsinainen yhteinen taisteluhistoria takanaan.

Riistetyt ja sorretut vuokraviljelijät.

Torpparilaitos Suomessa on feodaalinen jäte, niiltä ajoilta, jolloin kartanoherrat ryöstivät talonpoikain maat. Torpparit — ent. itsenäisiä talonpoikia tai niiden jälkeläisiä — ovat vuokraviljelijöitä, jotka herrastiloilta ja suuremmilta talonpoikaistiloilta saivat maata viljeltäväkseen, korvausta, vuokramaksua vastaan. Vuokramaksu suoritettiin aikaisemmin jotenkin yksinomaan työssä ja tuotteissa, myöhemmin myös rahassa. Torpparien oikeudellinen asema oli ylipäänsä kokonaan maanomistajasta, isännästä riippuvainen. Voi sanoa: torpparit olivat isännän täydellisen miellivallan alaisia.

Mäkitupalaiset taas ovat edellisiä vieläkin pienempiä vuokramiehiä. Useimmiten niillä ei ole maata enempää kuin mitä tarvitaan mökin tontiksi ja pientä peruna-istutusta varten. Mäkitupalainen elää pääasiallisesti suurviljelijän palkkalaisena ja muulla tilapäistyöllä.

Näitten yksityisten tilanomistajain vuokralaisina olevain torpparien ja mäkitupalaisien lisäksi oli sitten vielä valtion ja papiston virkatalojen torpparit ja mäkitupalaiset, joiden asema oli pääasiassa samallinen kuin yksityisten alueilla vuokramiehinä elävain.

V. 1912 laskettiin torppareita olevan yli 55,000 ja mäkitupalaisia yli 95,000 talouskuntaa; vuonna 1901 vuokraviljelmiä yhteensä 150,000 talouskuntaa.

Osotuksena siitä, mimmista työvoiman riistämistä näitä vuokramiehiä kohtaan harjoitettiin, mainittakoon m. m. että vielä ennen vuotta 1920 vuokramiesten laskettiin suorittavan yhteensä noin 600,000 hevospäivätyötä ja 1,800,000 jalkapäivätyötä vuosittain maanomistajille — lukuunottamatta muita velvollisuuksia — siitä hyvästä, että saivat niukan leipänsä raata karuista kivikoista ja hallaisista korvista ja muokata suurtilalliselle raatamat maat kuohkeiksi. Torpparit ovatkin olleet varsinaiset korprien raataajat ja samalla maapääoman rikastumisen välineet.

Torpparit rupeavat joukkona liikehtimään.

Näitten vuokraviljelijäin taloudellisessa, oikeudellisessa ja sivistyksellisessä kurjuudessa olikin syvät syyt jäytävälle tyytymättömyydelle niiden keskuudessa. Se tuli näkyviin jo 1900-luvun alussa laajana *lakkoliikkeenä* työpäivän rajoituksen puolesta. Mutta kun torpparien tilassa olevat epäkohdot eivät niin vaan poistuneet, niin olikin luonnollista, että torppariväestön keskuudessa tyytymättömyys alkoi kehittyä yhäkin leveämmäksi ja syvemmäksi, liikeeksi, sitä enemmän kun maanomistajat alkoivat käyttää »laillista häätöoikeuttaan», mikä merkitsi vuokraviljelijän perheen, jckä ehkä useita sukupolvia oli vuokratilalla raatanut ja isäntää rikastuttanut, mieron tielle heittämistä ilman mitään korvausta tehdystä työstä. Esiintyi jo ennen 1905 äänekkäitä vaatimuksia, paitsi työajan lyhentämisestä, myöskin kirjallisista vuokrasopimuksista, häätöjen estämisestä, verotaakan huojentamisesta, paremmasta kohtelusta j. n. e. Venäjän vallankumous v. 1905, joka Suomessakin esiintyi valtavana koko maata käsittävänä suurlakkona, antoi tuulta myöskin torppariväestön tyytymättömyyden purjeisiin. Torpparit alkoivat järjestyä. V. 1906 oli ensimmäinen suuri *torpparien edustajakokous*, missä 400 vuokramiestä edusti 50,000 raatajatoveriaan. Toisessa torpparikokouksessa v. 1908 oli jo edustettuna 61,000 vuokraviljelijää. Mutta torpparit eivät rajoittuneet nytkään vain tällaisiin keinoihin asiansa ajamiseksi. Suurlakon jälkeisinä aikoina puhkesi myöskin valtavia *torpparilakkoja* maan tärkeimmillä torpparialueilla. Niitten murskaamiseksi hallitus mobilisoi polisvoimaa ja muun valtioaparaattinsa, aina luokko-oikeuksiaan myöten. Vaatimuksina niin hyvin torpparikokouksissa kuin lakoissakin oli uudet parmmat vuokralait, vä-

hintain 50 vuoden vuokra-aika, hädät pois, korvausta vuokratilalla tehdyn työn kautta tapahtuneesta arvon noususta, vuokramaksujen määrääminen kansanvaltaisesti valittujen lautakuntien kautta, työpäivä kesällä 10-tuntiseksi, talvella 7-tuntiseksi j. n. e. Mutta yli näittenkin vaatimusten tähtäsivät torpparit. Vaadittiin viljelypakon säätämistä s. o. käyttämättöminä ja viljelemättöminä makaavien suuromistajain maitten halullisille vuokraviljelijöille luovuttamista. torpparivapautusta perinnöllisen vuokraoikeuden pohjalla. Siis pakkoluovutusajatus.

Sos.-dem. työväenpuolue torppariliikkeen johdossa.

Tämän torpparien *liikkeen johtoon* asettui sosialidemokraattinen puolue ja rupesi sitä järjestämään liikkeen alkujoukoista lähten. Varsinkin v. 1905 tapahtumat lähensivät sos. dem.-puoluetta ja torppareja. Puolue otti ajaakseen sen liikkeen tärkeimmät vaatimukset.

V. 1905 vallankumouksellisen suurlakon kautta Venäjällä ja Suomessa saatiin Suomessa aikaan melkoisen pitkälle menevä parlamenttireformi ja yleinen äänioikeus. Sosialidemokraattiselle puolueelle, joka nyt astui parlamenttaariselle areenalle, muodostuikin tyytymättömistä ja vaativaisista torpparijoukoista sen varsinainen kannattajajoukko, mikä hankki sosialidemokratialle ulkonaisesti suhteellisesti mahtavan aseman: yli 40 % kaikista yleisissä vaaleissa annetuista äänistä ja 80 edustajapaikkaa 200:sta.

Yhteisin voimin painoivat työläiset ja torpparit sos. dem. puolueen johdolla porvaristoa seinää vastaan — joukko-toiminnan lisäksi — parlamenttitietä. Porvaristo, pelästyneenä tästä alkuvoimaiseen kansanliikkeeseen nojautuvasta pusserruksesta teki lupauksia, laati ohjelmia, päästäkseen pulasta. Paine kuitenkin lisääntyi, sikäli kun tyytymättömät torpparijoukot näkivät, että heitä porvaristo aikoi pettää. Porvaristo ja maakapitalistit turvautuivat nyt Venäjän tsaaripuolueeseen. Hajotuttamalla tuontuostakin eduskunnan, ne pyrkivät mahdollisimman kauan viivyttämään torpparien vaatimain reformien toteuttamista. Ne pyrkivät särkeämään maaseudun maattomien työläisten ja torpparien yhteistä rintamaa, rupeamalla hommaamaan maanhankintaa tilattomille tavalla, mikä tulisi maakapitalisteille mitä edullisimmaksi. Mutta mikään ei porvareita pelastanut määrityksistä, yli heidän laskujensa menevistä myönnytyksistä.

Pakko pani ne hyväksymään *uudet* vuokralait, joissa eräitä tärkeitäkin osia torpparien vaatimuksessa tuli kiinninlaukuksi, vaikka viljelyspakko ja perinnöllinen vuokraoikeus jäi pois, sos.dem.puolue kun niistä oli luopunut. Vieläpä porvaristo ja maakapitalistit pakotettiin hyväksymään n. k. taannehtivakin laki, jonka kautta joukko sellaisia vuokramiehiä, jotka eivät olisi uuden vuokralain mukaan tulleet nauttimaan sen suomia etuja, saatettiin osallisiksi näistä eduista. Mainita sopii, että maakapitalistit aika sitkeästi vastustivat tätä vaatimusta, katsoen siinä olevan loukkauksen porvarillisen omistusoikeuden turvaamia »saavutettuja oikeuksia» vastaan, siis jonkunlaisen pakkoluovutuksen. Nämä reformit tyynnyttivät vähäsen torpparien liikettä. Sos.dem.puolue taas alkoi painua parlamenttaarisen rämettymisen suohon. Lisäksi tsaristinen taantumus niin hyvin ennen imperialistista sotaa kuin varsinkin sen aikana puristi rautaisilla kuorillaan koko työtätekevää kansaa yhä laajemmin. Mutta lakkaamaan eivät vallassaolijat torpparien liikettä saaneet. Liikkeen johdossa edelleen oleva jyrkän luokkataistelun vasemmistososialidemokratia, nähden vuokraviljelijän sisimmän pyrkimyksen, ajoi sentään jatkuvasti niiden vaatimusta torpparien vapauttamisesta s. o. vuokraviljelijäin julistamista itsenäisiksi viljelijöiksi.

Parlamenttikausi vuodesta 1907 lähtien ei siis ollut toteuttanut vuokraviljelijäin kaikkein oleellisimpia pyritöjä. Näin kypsyi mieliala maaseudun vuokraviljelijäin massoissa edessä olevaa valtavaa historiallista murroskautta varten.

Venäjän vallankumouksen vaikutus.

Puhkesi sitten venäjällä v. 1917 vallankumousliike, mikä murskasi tsarismia. Taas tunsu Suomen työmies ja torppari ajan olevan painaa eteenpäin tavallista pitemmällä harppauksella joukkoliikkeen voimalla. Porvarillis-menshevistinen valta Venäjällä rappeutui ja todellinen proletaarinen vallankumous kehittyi eteenpäin. Samaan aikaan kehittyivät kumouksellisuusluontoiset kansanliikkeet Suomessakin — niin maaseudulla maatyöväen ja torpparien keskuudessa, kuin kaupungeissa —. Rinnan näitten kanssa esiintyi myös valtiollisen itsenäisyyden liikettä. Se veti myös työtätekeviä mukaansa. Sos.demokratia ei pystynyt omalta osaltaan poistamaan siitä natsionalistisia ja sosiaalishovimistisia piirteitä.

Kun lokakuun vallankumous Venäjällä tapahtui, oli luokkataistelua Suomessakin kehittynyt kypsyyssasteelleen. Mutta sosialidemokraattinen puolue jyrkkyydestään huolimatta ei ollut kypsä siihen, mihin oli Venäjän proletaarinen puolue, bolshevikit, joita toveri Lenin johti. Suomen sos.dem.puolue, joka jätti käyttämättä marraskuun vallankumouksellisen suurlakon tarjooman, seuraavan vuoden tammikuuta edullisemman hetken proletariaatin valtaan nousulle, kävi ratkaisevaan kamppailuun vasta tammikuussa 1918.

Suomen työväen vallankumous ja torpparit.

Mitä heikkouksia ja vikoja silloisella sos.dem. puolella, joka vallankumousta johti, onkin ollut — ja yksi suurimpia virheitä olisi se, ettei se ollut taannut itselleen itsenäisten talonpoikain enemmistön kannatusta — niin ei se kuitenkaan laiminlyönyt sitä velvoitusta, minkä se oli ottanut 10-vuoden taisteluväljeyden kautta torpparien suhteen. Työväen vallankumousohallituksen ensimmäinen laki olikin: *torpparien vapaaksi julistaminen*, itsenäisiksi viljelijöiksi tekeminen, viljelemiensä alueitten haltioiksi asettaminen — ilman mitään korvausta isännille. Tällä kumouksellisella askeleella oli ratkaiseva merkitys torppariväestön vallankumouksen puolelle turvaamisessa. Niin oli laita niihin melkoisen laajoihin torpparialueihin nähden, jotka olivat meidän puolella rintamalinjaa. Mutta koko lahtarien puolella olevan alueen torpparit jäivät enemmän tai vähemmän tietämättömiksi tästä heidän tovereittensa punaisella alueella vihdoin voittamasta saavutuksesta, eikä se siis voinut riittävästi vaikuttaa luokkavihollistemme puolella hajottavasti. Mutta punaisella rintamalla sitä vastoin taistelivat kaupungin ja maaseudun palkkatyömiehet ja torpparit yhdessä henkeen ja vereen asti puolustaen yhdistyneitä valkokaartilaisjoukkoja vastaan saavutettuja oikeuksiaan. Taistelevien proletaarien parhaimmisto tähtäsi jo sosialismiin proletariaatin diktatuurin kautta.

Porvariston voiton seuraus torppareille: Vapautuksen sijasta lunastustaakka.

Tappioon päättynyt Suomen köyhälistön vallankumous merkitsi myöskin torpparien asian, *torpparien vapautumisen* asian tappiota sillä kertaa. Voittavan vastavallankumouksen

ensimmäinen tehtävä on riisua vastustajansa aseista. Sen teki Suomen porvaristo perinpohjaisesti: paitsi että se riisui aseista kumoukselliset työmiehet ja torpparit, niin se sen lisäksi teurastutti tai vankileireihin tuhosi kymmeniä tuhansia. Ja sitten seurasi kaikki muu. Osoittain poistaakseen itselleen kiusalliseksi, jopa vaaralliseksi käyneen torpparikysymyksen päiväjärjestyksestä, osittain lisätäkseen »itsenäistä» talonpoikaistoa, joka vastavallankumoukselle oli ollut kallisarvoinen apu, sääti porvaristo kumouksen jälkeisenä syksynä n. s. *lunastuslain*. Sen mukaan piti torpparien ja mäkitupalaisten saada oikeus, joko valtion rahallisella avulla tai ilman sitä lunastaa viljelmänsä itsenäisiksi tiloiksi. Se oli se porvarien leittama torpparien »vapautus». Viime marraskuussa annettujen virallisten tietojen mukaan oli tammikuun 1. p:vään 1922 mennessä yksityistiloista erotettu itsenäisiksi 3,562 torppaa ja 3,070 mäkitupa-aluetta, yhteensä 6,632 vuokra-aluetta. Viime elokuun viimeiseen päivään mennessä oli erottamispäätöksiä annettu tasasin luvuin 27,000. Lisäksi tulevat vielä ne vuokra-alueet, jotka maanmittauslaitokset ovat erottaneet, mutta joista ei lohkomispäätöstä vielä ole annettu, sekä ne vuokra-alueet, joitten itsenäiseksi tekemisestä on tehty vaatimus. Porvarien asutushallitus kertoo, että kaikkiaan yli 81,000 vuokra-alueen lunastusasiaa olisi jätetty vuokralautakunnille. Samojen tietojen mukaan olisi suunnilleen *puolet* yksityismailla olevista vuokra-alueista vaadittu lunastettavaksi. Halukkaimpia lunastukseen ovat olleet torpparit (66,3 % torpista), kun taas pienet vuokramiehet, mäkitupalaiset ovat haluttomampia (39,5 % mäkituvista). Kuten näkyy, käy kehitys tässä suhteessa siis hitaasti. Syynä siihen on se, että itsenäistyminen porvarillisen komennon vallitessa tapahtuu useimmiten niin *raskailla ehdoilla* — huolimatta valtion tarjoomista lainaeristä —, että monet vuokramiehet pitävät parempana pysyä vuokramiehinä edelleenkin. Lisäsi hämmöittää jo uusien itsenäisten pienviljelijäin silmien edessä ne muut rasitukset — tosin ei kyllä edes niinkään selvästi kuin entisille — rasitukset, mitkä nykyaikainen kapitalistivaltio sälyttä työtätekevien talonpoikain niskalle ja mitkä päivä päivältä yhä lisääntyvät, tehden itsenäisen pienviljelijän aseman sietämättömäksi. Toiselta puolen on kuitenkin ilmeistä, että melkoinen määrä vuokramiesryhmään kuuluneista puuhaa itsenäistytämispuuhiinsa syvälle vajonneena, näkemättä *vielä* paljoakaan muuta.

Torpparikysymys on vieläkin ratkaisematta.

Voidaan kuitenkin täydellä syyllä väittää, että feodaalinen maanvuokraus-systeemi, torpparijärjestelmä ei ole Suomessa *poistettu* päiväjärjestyksestä, vaan että se sitkeästi säilyy. Ja torpparikysymys siten on lopullisesti vielä ratkaisematta. Epäilemättä se pysyykin porvareilta ratkaisematta. Talouselämän, maataloudenkin rappio vaikuttaa siihen. Vain proletaarinen vallankumous sen solmun rikki lyö. Selvää on myöskin, että torppari- ja mäkitupalaisorjuuteen kuuluvat moninaiset epäkohdat ovat edelleen olemassa siellä, missä tämä systeemi itsekin säilyy, ja niiden pohjalla myöskin edelleen jäytävä tyytymättömyys asemaansa ja viha isäntiä ja näitä suojelevaa porvarillis-suurtilallista komentoa vastaan. Kommunistisen puolueen rakentaman ja johtaman vallankumouksellisen proletariaatin ja torppari- sekä mäkitupalaisväen taisteluliiton tehtävänä tulee olemaan *toteuttaa täydellisenä* ja horjumattomasti m. m. torpparivapautus s. o. vapauttaa ne vuokraviljelijät, jotka vielä siinä riistoasemassa ovat ja ne vuokraviljelijöistä itsenäiseksi pienviljelijöiksi tulleet, joita kapitalismi heidän uudessa asemassaan riistää — mihin vallankumouksen edellinen vasemmistososialidemokratia ei puolinaisuutensa vuoksi pystynyt ja minkä vapautusasian vallankumouksen jälkeinen, vastavallankumouksellinen sosialidemokratia on pettänyt tietoisesti sen kautta, että sen johtajat ovat antautuneet kapitalistien ja suurtilallisten etujen puoltajiksi.

3. Itsenäiset pientilalliset.

On jo lyhyesti todettu, että Suomi on väestön kokoonpanoa silmälläpitäen katsottava *maatalousmaaksi* (65,1 % koko kansasta on maataloudesta ja sen sivuelinkeinoista toimeentulonsa saava). Tosin kehitys kulkee teollisoitumista kohden tässäkin suhteessa: kaupunki- ja teollisuusväestön kasvu on ollut suhteellisesti suurempi kuin maatalousväestön. (Tässä yhteydessä on syytä vaikkapa sivumennen viitata siihen seikkaan, että enemmän kuin puolet eli 59,3 % koko maan teollisuusväestöstä asuu maaseuduilla eikä kaupungeissa, johtuen siitä, että teollisuuslaitoksia, varsinkin saha-, paperi- ja massateollisuuslaitoksia on pystytetty maaseuduille lähelle raaka-aine- ja voimalähteitä. Tämä tosiasia helpottaa teollisen palkkatyöväen yhteyttä maatalouden palkkatyöväen ja talonpoikaiston kanssa, mikä on tavattoman tärkeä seikka.)

Viljelysväen valtava osa on pienviljelijöitä.

Mutta vielä luonteenomaisempaa Suomen maatalousoloille on se, että varsin valtava osa maaseutuväestöstä — jättämällä tässä yhteydessä laskusta pois maatalousproletariaatin ja vuokratilajelijät — on talonpoikaistoa, vieläpä pienviljelijäväkeä. V. 1901 virallisen komiteatutkimuksen mukaan oli Suomen 271,154 viljelmästä maanviljelystaloudessa 110,629 itsenäistä. Runsaan 20 vuoden kuluessa on itsenäisten viljelmien luku tietysti m. m. lunastustoimpiteittenkin kautta lisääntynyt. Nykyään laskevat asiaa tutkineet (noin 250,000 viljelmästä) itsenäisiä viljelijöitä olevan 170—180,000, joissa on suuri joukko kuitenkin sellaisia joilla maata ei ole juuri enempää kuin mökin nurkkauksien alla. Nojautuen v. 1901 tilastoon käy selville, että viljelysalan suuruuden mukaan jakaantuivat itsenäiset viljelijät seuraavasti: 0,5—10 ha viljelysala oli 43,000:lla; 10—25 ha viljelysala oli 44,000:lla; ja yli 25 ha viljelysala oli 25,000 viljelijällä, kaikki pyöreissä luuvuissa. V. 1901 jäl-

keen on 0,5—10 ha:n viljelysalain lukumäärä kasvanut. Merkille pantavaa muuten on, että v. 1910 laskettiin esim. yli 50 hehtaarin peltoalan viljelijöitä olevan ainoastaan 3,678; kymmenen vuotta myöhemmin merkitään esim. yli 100 ha peltoalan omistajia ainoastaan 936.

Pienviljelijä kärsii maanälkää.

Koko maatalousprobleemia ja myös talonpoikaiskysymystä valaisevana seikkana mainittakoon lisäksi *maanomistusoloista*, että kapitalistivaltiota lukuunottamatta (joka 1901 tilaston mukaan omisti yli 13 milj. ha maata) — a) kapitalistiyhtiöt (etupäässä teollisuusyhtiöt) omistivat pyörein luvuin 1 miljoonaa ha, b) suurtilalliset (enemmän kuin 250 ha tilat) omistivat yli 11 miljoonaa ha, c) keskikokoiset (50—250 ha tilat) 7,8 miljoonaa ha, ja d) pikkuomistajat (korkeintaan 50 ha tilat) ei täyttä 900,000 ha maata yhteensä. 20:ssä vuodessa on maaomaisuuden siirtymisessä tapahtunut sellainen kehitys, että suurpääoma on lisännyt maaomistustaan kaikkiaan yli 13 miljoonaan ha, — yhtiöitten maaomistus on kasvanut 2,5 miljoonaan —, pikkuomistajat vain 1,400,000:een ha, keskiomistuksen pysyessä jotenkin ennallaan. Nykyään voi laskea 60 % maasta kuuluvan suuromistukselle, 34 % keskisuurelle ja vain 6 % pikkuomistajille. Kun toimittaa vielä tarkemman jaottelun, niin saadaan: vuoden 1910 tilaston mukaan itsenäisistä viljelijöistä omisti 3,050 (2,4 %) 0,5—1 ha maata; 19,664 (15,7 %) 1—3 ha; 21,459 (17,2 %) 3—5 ha; 36,401 (29,1 %) 5—10 ha; 31,810 (25,4 %) 10—25 ha; 9,449 (7,5 %) 25—50 ha; 2,511 (2 %) 50—100 ha ja 828 (0,7 %) yli 100 ha maata.

Viimeksi mainitut tosiasiat antavat aavistaa, että *laidunmaat*, mutta varsinkin *metsämaat* ovat pääasiassa suurmaanomistajain ja varakkaiden käsissä, kun sitävastoin pikkuviljelijät näistä ovat kyöhiä, mikä ei suinkaan ole vähäpätöinen seikka hänen taloudelleen ja elämälleen. Tähän kannattaa valaisuksi vielä lisätä, että v. 1910 tilastotutkimuksen mukaan *peltoala* jakaantui niin, että pienviljelijät (0,5—10 ha) — lukuunotettuna myöskin vuokraviljelijät, joitten mukanaolo ei pohjaltaan muuta asemaa — omistivat 32,8 %; keskivarakkaat (10—50 ha) 48,7 %; sekä suurviljelys (50 ha ja yli) 18,5 % koko peltoalasta maassa. Näinollen pienviljelijät, jotka muodostavat enemmän kuin 3/4 osaa kaikista

viljelijöistä, omistivat vajaan 1/3 osan peltomäärästä. Tämä tietysti merkitsee *maan nälkää*, varsinkin kun saman tilastotutkimuksen mukaan pienviljelijöillä oli keskimäärin noin 3½ ha. peltoa käytettävänä, mikä ei tee *puoltakaan* siitä peltoalasta, minkä ammattimiehet ovat laskeneet kyntömiesperheen tarvitsevan jo Suomen viljavimmilla seuduilla toimeentullakseen.

Minkä vuoksi pienviljelijä pelkää maansa puolesta?

Pienviljelijöistä voi sanoa, että mitä vähemmän maata hänellä on, sitä enemmän hän *pelkää* sen menettämistä. Eikä muuten voi ollakaan kapitalismin vallitessa. Siitä on pitänyt huolen nykyaikainen kapitalismi alituisesti ahdistamalla pienviljelijöitä ja keskivarakkaitakin talonpoikia, samaten kuin entisen ajan kartanoherrat kiristivät ja ryöstivät talonpoikia. Laidun ja metsätarpeen tyydyttäminen pienviljelijöillä on kohdannut melkein voittamattomia esteitä. Samaa on sanottava pienviljelijäin tarpeesta peltoalan lisäämisessä. Mutta sitävastoin on kapitalismi metsäyhtiöitten ja suurviljelijäin kautta, joita luonnollisesti niiden valtiovalta on tukenut, pyrkinyt nielemään pienviljelijöitä ja keskivarakkaitakin talonpoikia tai tekemään heidän elämänsä muuten vaikeaksi. On satoja keinoja, joilla kapitalistinen metsäyhtiö ja suurtilallinen voi tehdä työtätekevän talonpojan aseman niin sietämättömäksi ja kestävämmäksi, että hänen ennen pitkää on luovuttava konnultaan ja myytävä maansa ahdistavalle naapurille, vielpä usein sen saanelemasta hinnasta. Voi kertoa runsaasti esimerkkejä m. m. siitä, kuinka herraskartano tai muu suurtilallinen kieltäytymällä aitaamasta tiluksistaan — suurtilallisella on varaa palkata karjalleen paimenet, kun taas köyhällä pienviljelijällä ei siihen varaa ole — pakottaa kokonaisen kylän pienviljelijät myymään tiluksensa kartanolle, koska eivät jaksa suojella pieniä peltotilkkujaan kartanon karjalaumalta, eivätkä toiselta puolen voi kestää niitä oikeudenkäyntejä ja rettelöitä, joita kartanoherra virittää, jos pienviljelijän lehmä on sattunut kaikista ponnistuksista huolimatta pujahtamaan kartanon heinämaahan. Edelleen pankkivelat, hypoteekkivelat, veroröstit ja muut ulosteot kiristivät niin, että pikkutilan säilyminen käsissä tuntui monasti epävarmalta. Tällä tavalla kapitalistinen riisto kehitti ja edelleen kehitti

tää pienviljelijöissä yksityisomistuksellisia vaistoja ja ennakkoluuloja yhä vahvemiksi sekä saattoi hänet epäilemään kaikkia.

Pakko mennä palkatyöhön.

Mutta samalla kun kapitalismi näin on kiinnittänyt pienviljelijäin koko olemuksen kiinni maahansa, vieläpä sekä taloudellisella vallallaan että luokkalainsäädännöllään suorastaan kytkee hänet turpeeseen, imettäväkseen, se on toiselta puolen ajanut pienviljelijöitä joukottain *pois maatyöstä palkkatyöhön*. Itsenäisistä pienviljelijöistä on melkoinen osa pakotettu lisäämään taloudessaan tarvittavia tuloja säännöllisellä palkkatyöllä. Toiset ovat pakotetut siihen turvautumaan tilapäisesti. Mutta ne tilapäisyydet tuntuvat säännöllistyvän. Pohjois-Suomessa esim. on kokonaissia pienviljelijäryhmiä, jotka ovat niin riippuvia näitten laajojen metsäalueitten kapitalistisista metsätöistä, että niitten töitten puuttuminen merkitsee seudun pienviljelijöille enemmän kuin täydellinen kato. Palkkatöihin joutuessaan pienviljelijät kuitenkin valitettavan useasti ovat joutuneet kilpailemaan varsinaisten palkkatyöläisten kanssa, jopa suorastaan polkemaan niiden etujakin. Tätä hyväksennekäyttäen kapitalistit *kiristivät* vielä enemmän palkkatöissä olevia pienviljelijöitä itseäänkin. Mutta kaikessa tapauksessa joutuivat pienviljelijät tällöin sentään kosketuksiin varsinaisten työmiesten kanssa ja saamaan itselleen heidän ajatuskantansa ja maailmankatsomustaan, jota kokemukset selventävät.

Työväen ja porvariston välillä horjuminen. — Itsenäisyyspyrinnöt.

Näin pienviljelijöissä myöskin kehittyi ja kyti viha heitä ahdistavia kapitalistiyhtiöitä ja suurviljelijöitä sekä myöskin niiden puoleita vastaan. Se kaikki työnsi pienviljelijöitä pois päin porvaristosta ja käänsi katseita työmiehiä ja sosialismia kohden, varsinkin kun vallankumouksen edellinen sosialidemokratia kulki torppari-pienviljelijäliikkeen etupäässä. Toisaalta taas yksityisomistusvaisto irroitti pienviljelijöitä työmiehistä, jotka periaatteessa taistelivat yksityisomistusta vastaan. Sitäkin enemmän pienviljelijät vie-

1 oksuivat työväkeä, kun työväenpuolue, vanha vasemmisto-sosialidemokraattinen puolue oli sekä periaatteessa että varsinkin käytännössä ollut *itsenäisille* pienviljelijöille verrattain *vieras* ja niitten »tärkeistä asioista» välinpitämätön, ja kun työmihet monasti katkerina syyttivät pientalonpoikaa milloin palkkain polkijaksi, milloin työmiesten leivän polttajaksi, milloin lakonrikkuriksi, vaikka pienviljelijä luuli oman ahdinkonsa pakottamana tehneensä vain sen, mihin hänellä oli oikeus: tehnyt työtä elääkseen.

Itsenäiset pikkutalonpoikamme siis *horjuivat* kapitalismin ja sosialismin välillä, porvaliston ja työväen välillä.

Kaikki nämä seikat yhteensä ja lisäksi monet muut pikkutalonpoijan asemasta johtuvat tosiasiat johtivatkin Suomen itsenäisen työtätekevän talonpoikaiston toimeliaimman osan jo v. 1906 — parlamenttireformin aikoihin — perustamaan *oman puolueen* »Maalaisliiton». Puolueen ohjelmassa sanottiin tähdättävän talonpoikain maanomistuksen turvaamiseen, talonpoikaisen viljelystalouden ja valtiollisen ja kultuurielämän kehittämiseen sekä suurkapitalismin ja sen herra- ja virkamiesvallan heikentämiseen. Myöskin esiintyi suorastaan taantumuksellinen kaupunkilais- ja teollisuuden vastainen henki. Tietysti lisäksi maalaisliiton ohjelma ytimeltään oli myös yhtä kaksinainen, kapitalistien ja työväenluokan katsantokantojen välillä horjuva kuin oli itse puoluetta perustava talonpoikaistokin, mikä seikka sittemmin osoittautui selvästi puolueen valtiollisessa toiminnassa.

Talonpoikain kansallisuuskiihkon syyt.

Mutta paitsi verrattain vahvaa yksityisomistuksellista vaistoa vallitsi Suomen talonpoikaistossa myöskin *kansalliskiihkoa*, *natsionalismia* vieläpä melkoisen vahvana. Tällä on syvät historiallis-yhteikunnalliset juurensa. Feodaalialikana ryöstivät aatelisherrat, jotka olivat ruotsalaisia tai ruotsalaistuneita suomalaisia, talonpojilta maan ja mannut sekä tekivät heistä torppariorjia. Tai sitten räökkäsivät he talonpoikia monilla raskailla rasituksilla. Feodaliherrojen rosvousta jatkoivat sitten kapitalistit ja nekin olivat varhaisempina aikoina pääasiassa ruotsiapuhuvia. Koko valtiokoneisto, virkamiehet siinä, jotka talonpoikia ja pienviljelijöitä isäntäinsä puolesta sortivat ja nylkivät, sekä pitivät kurissa, jopa piiskan ja jalkapuunkin kanssa, olivat aikaisempina aikoina yksinomaan ruotsalaista yläluokkaa. Vasta

1880-luvulla alkoi muutosta virkamiesten kokoonpanossa tapahtua. Virallinen kieli oli ruotsinkieli ja kun suomenkieli, talonpoikain kieli virallisesti myöhemmin tunnustettiin, niin kesti vielä pitkät, pitkät ajat, enneinkuin sillä kielellä talonpoika sai asiansa toimitetuksi. — Tästä kaikesta versoi työtätekevien talonpoikain joukoissa paitsi herraviha, myöskin halveksitun kansallisuutensa puolesta viha *ruotsalaisia* kohtaan. Eikä olekaan kummallista, että suomalaisnatsionalistinen liike löysi päätukikohtansa juuri talonpoikaistossa.

Talonpoikain natsionalismi sai ravintoa myöskin niistä sodista, jotka olivat olleet Venäjän ja Ruotsin välillä Suomen omistamisesta. Niistä sodista sai alkunsa *Venäläisviha*. Kun sitten Suomi joutui tsarismien valtikan alle ja talonpoikasto sai kokea, kuinka tsarismi suojeli heidän sortajiaan ja riistäjiään, kuinka Venäjäläinen tsarismi ja ruotsalainen yläluokka — myöhemmin myöskin suomalaiskansallinen yläluokka — hyvin sopivat keskenään työtätekevän talonpoikaistonkin sortamisessa, niin luonnollisestikin venäläisviha yhä syveni. Tsarismien viimeisen puolentoista vuosikymmenen imperialistinen kansallisuussortopoliittikka vaan lisäsi natsionalismin hehkuja. Kun sitten Venäjän maaliskuun vallankumouksen kautta porvaristo tuli valtaan ja kun se *menshevikien ja sosialivallankumouksellisten* avustamana jatkoi periaatteessaan ja käytännössään tsarismien natsionalistista politiikkaa, kun sosialidemokraati Tsheidse, Tseretelli ja Dan sekä sosialisvallankumouksellinen Kerenski y. m. sen leirin miehet tarjosivat kansallisen vapauden sijasta pisintä ja sapelia Suomen työmiehille ja talonpojille, niin rupesi talonpojissa — oli eräissä työväenkin kerroksissa jonkunverran natsionalistisia ennakoluuloja — kehittymään huomattavaksi myöskin natsionalistinen epäluulo ja viha *venäläistä työtätekevää väestöäkin* kohtaan, kun se harhassaan luuli venäläisen työmiehen ja työtätekevän talonpojan kannattavan ja hyväksyvän Kerenskien ja tsheidsein kansallissortopoliittikkaa.

Omistusoikeuden ja kansalliskiihkon, natsionalismin ennakoluulot talonpoikain päissä näyttelivätkin sitten *merkityksellistä osaa* meidän vallankumouksessamme.

Porvarien petollinen pelailu talonpoikain ennakkoluuloilla.

Työtätekevät talonpojat horjuivat kapitalismin ja sosialismin, porvariston ja työväenluokan välillä. Mutta heidän sielussaan oleva *epävarmuus* palkkatyöväen ja sosialidemokratian kannasta talonpojan kaikkein tärkeimmältä näyttävään asiaan: *omistukseen nähden*, ajoi heitä porvariston puolelle. Sitäkin enemmän tapahtui näin, kun porvarit olivat huutaneet ja yhä suuremmalla äänellä huusivat, että: sosialistit teiltä, talonpojat, ryöstävät maan. Sosialidemokratia taas ei uskottavasti ymmärtänyt tätä *porvarien petosta paljastaa*. Vallankumouksen edellisen sosialidemokratian kanta torppariasiassa, erikoisesti torpparien vapautuksen ajaminen, itseasiassa kyllä jo sisälsi takeen siitä, että sos.dem. työväki ei itsenäistenkään viljelijäin maata, työtätekevien nimittäin, ryöstä. Mutta myönnettävä on, että työtätekevä talaonpoika kokemusperäisenä vaatii suoranaisempaa selvyyttä. Ainoa keino siihen olisi ollut, että vanha vasemistolainen sos.dem. puolue jo ajoissa olisi selvästi ilmaissut, ettei työväki ja työväenvalta työtätekeviltä talonpojilta maata ota, mutta kyllä suurtilallisilta. Kun tällaista selvitystä ei ollut, ja kun ei ollut tarmokkaasti ja välittömästi sosialidemokratian taholta ajettu työtätekevien talonpoikain aseman turvaamista kapitalisteja ja suurtilallisia vastaan, niin edellä mainittujen olosuhteitten vallitessa meni siis porvarien valhe talonpoikiin kuin terva kuivaan puuhun, eikä heille tullut mieleenkään se, että herrat ja kapitalistit ne olivat ammoisista ajoista asti työtätekeviltä talonpojilta maat ryöstäneet ja talonpojista orjia tehneet, mutta ei työväki. — Vuosisatainen venäläisviha, joka oli niin tuoretta ravintoa vastikään saanut, ja jota nyt vallankumouksemme aattona ja aikana lietsoi hurjasti Suomen porvaisto, kaikkein kiihkeimmin ehkä se osa siitä, joka julkeimmin oli etujansa ajanut Venäläisen tsarismin ja venäläisen porvariston avulla, nousi liekehtimään talonpojissa. He uskoivat porvariston sitäkin katalaa *valhetta*, että Venäjän vallankumouksellinen työmies ja talonpoika on muka Suomen työtätekevän talonpoikain vihollinen. Ei enää tätä ennakkoluuloa pystynyt hälventämään Venäjän vallankumouksellisia työtätekeviä edustavien bolshevikien vapaaehtoisesti Suomen työtätekevälle kansalle antama lahja: täydellinen *itsenäisyys*. Talonpojat pitivät jo, ollen lujasti ennakkoluulonsa val-

lassa, maan pettureina ja kavaltajina myös Suomen työmiehiä, jotka yhdessä venäläisten työmiesten kanssa taistelivat herroja, kapitalisteja ja suurtilallisia vastaan, suomalaisia ja venäläisiä, saksalaisia ja ruotsalaisia lahtareita vastaan.

Näin Suomen työväenluokka, joka saatuaan vallan käsiinsä kolmeksi kuukaudeksi, vapautti torpparit ja ilmaisi jättävänsä koskematta itsenäisen työtätekevän talonpojan maan, sai kun saikin vastaansa porvariston aseenkantajana itsenäiset talonpojat, jotka niinollen tosiasiansa *auttoivat omia ryöstäjiään ja sortajiaan*, mutta tappelivat pelastajiaan ja ystäviään vastaan. Talonpojat eivät tälle tielle mennessään muistaneet omaansa ja esi-isiensä katkeraa historiaa. Ne eivät myöskään pystyneet näkemään eteenpäin, näkemään, että heidän apunsa porvaristolle merkitsi talonpoikain vapauden ja itsenäisyyden myymistä kansainväliselle imperialismille, vuoronperään Saksalle, Englannille ja Ranskalle. He eivät nähneet sitä sodanuhan ja verenvuodatuksen näköalaa, perspektiiviä, mitä ennusti kansainvälisen imperialismin talutusnuoraan joutuminen. Ne eivät aavistaneet, että porvarien johtama, mutta talonpoikain voittoon viemä »vapaussota», ei loppujen lopuksi ollut työtätekevän talonpoikain voitoksi, vaan suunnattomaksi vahingoksi; ne eivät vielä nähneet, että »vapaussodan» voitonhumala oli pian vaihtuva kohmeloksi ja että pienviljelijäin ja muitten työtätekevän talonpoikain taloudellisen ahdingon aika vasta oikein tulisikin pahenemaan.

Mimmoiseksi sitten muodostui itsenäisten pientilallisten asema luokkasodan jälkeen, kun »punanen vaara» oli veriin upotettu?

Sota-ajan tilapäinen »helpotus».

Imperialistisen sodan aikainen maataloustuotteiden hintain kohoaminen, mikä oli lisännyt pääasiassa maakaupparien ja suurtalonpoikain tuloja ja omaisuutta, merkitsi kuitenkin myöskin *tilapäistä* pientalonpoikain erään osan aseman parantumista. Suomi oli näet säästynyt aktiivisesti joutumasta osalliseksi sotaan. Ei ollut miehistön mobilisointia, paitsi sotatöihin. Ei ollut möyskään sanottavia taloudellisia rasituksia sodan johdosta kannettavana, ellei ota lukuun eräitä verrattain mitättämiä, kuten majotusvelvollisuutta. Mutta sitävastoin Suomen teollisuus niinkuin maatalouskin

— lukuunottamatta monopoliasemaa kotoisilla markkinoilla
— pääsi osalliseksi myöskin tsaarin armeijain hankintaan, millä kaikella oli huomattava merkitys kapitalistisen tuotantoelämän kulkuun, kehitykseen ja tuloksiin niinä vuosina. Saattoi huomatakin että esim. maaseudun säästöpankit, joitten talletusvarat aikaisemmin olivat verrattain hitaasti kasvaneet, sodan aikana olivat kukkuroillaan sisäänvirtaavista seteleistä. Epäilemättä rikkaat ja varakkaat talonpojat olivat huomattavimmat säästöönpanijat, mutta ei ole kiellettävissä se tosiasia, että myöskin itsenäiset pienviljelijät, jopa paremmassa asemassa olevat torpparit saattoivat vähän säästää imperialistisen sodan aiheuttamien maataloudelle suotuisain konjunktuurien vuoksi.

Mutta tämä autuus *loppui pian*.

Kapitalismin rappeutumisensa vaikutuksia.

Imperialistisen sodan jälkeinen ja sitä seuranneen kansainvälisen kansalaissodan aikainen kapitalistisen talouden räikeä ja nopea rappeutuminen sekä hajoaminen tuntui Suomessaakin. Suomen markan kurssi *romahti* niin, että se näinä vuosina on ollut vaihdellen jonkun verran, 10—7 kertaan alempi kuin ennen sotaa. Sillä Amerikan dollarista maksettiin ennen sotaa Smk 5:25, nyt siitä maksetaan noin Smk 40: 50, onpa siitä maksettu yli 45:n kin. Tämä romahdus oli osaltaan omiaan murskamaan pikkutalonpoikain pieneen säästöihinsä panemat toiveet. Maanhinnat nousivat, teollisuustuotteiden hinnat kohosivat, maanviljelyskoneitten, apulantojen hinnat nousivat. Työätekevään talonpoikain eteen nousi *korkea seinä*. Itsenäisten pienviljelijäin pahat päivät olivat alkaneet.

Mutta ahdinko kiristyi vielä.

Verot, mitkä jo ennen imperialistista ja kansalaissotaa olivat olleet pienviljelijöille ylen raskaat, lisääntyivät monin kertaisesti. Porvaristo rupesi isännäksi taloon. Kapitalistinen valtio, jolla talonpoikain selkänahalla oli hankittu kansainväliseltä imperialismilta »itsenäisyyden» patenttimerkki, kiristi hurjasti veroruuvia. Porvarillinen kunta, missä suurviljelijät ja niitten liittolaiset kapitalistiset rahalaitokset lukivat lakia, lisäsi taakkaa. Armeija, porvarilliset luokka-kaartit, suojeluskunnat, uuden uutukainen, tuhansia agenteja käsittävä valtiollinen polisiverkko ja isoiset virkanyrkit ulkomainen edustus j. n. e. nielivät oloihin nähden suunnattomia summia. Varastelu ja tuhlaus valtiolaitoksissa tuli

jokapäiväiseksi. Ja työtätekevien niskaan sälytettiin veroja, suoranaisia ja välillisiä, aina viljatullia myöten. Koko verosysteemi palveli yksinomaan teollisuuden ja maatalouden suurriistäjiä. Kapitalistiset suuryhtiöt tukkiliikkeet, varsinkin ne, jotka päätehtävänään nylkivät ja riistivät tavalla tai toisella pienviljelijöitä ja kokosivat lastuja Suomen rappeuttuvan kapitalismin alle, sitävastoin järjestelmällisesti pyrkivät kieltäytymään verojen suorituksesta, salaten ja peittäen tulojaan.

Raha-ajat ovat tulleet yhä ahtaammiksi, luoton saanti entisestään kiristynyt. Se merkitsee pienviljelijäin viljelystalouden yhä vaikeutumista. Esimerkkinä mainittakoon, että erään huomattavan talonpoikaisalueen säästöpankissa on luoton hakijoita nyt merkitty vuoronsa odottamaan niin paljon, että viimeisten on laskettu vasta 3:n vuoden peristä voivan saavuttaa toiveensa lainansaannin suhteen; mikä ei suinkaan merkitse sitä, että toivo toteutuisi.

Tuotantovälineteollisuus on *tyrehtynyt*. Rappeutuva tuotanto ei synnytä kysyntää. Viljelysväestö ei köyhänä voi ostaa. Lisäksi ulkomainen kilpailu kiusaa teollisuutta. Puunjalostusteollisuus, tai lastuteollisuus, kuten me sitä kutsumme, joka itse asiassa merkitsee kansallisomaisuuden hävittämistä, ja joka on ainoa lauta, millä Suomen kapitalismi vielä toistaiseksi voi ajelehtia, sekin teollisuus osottaa *lamaantumisen* oireita.

Tämä kaikki ja yipäänsä kapitalistisen talouden *yleinen* rappentuminen vaikuttaa luonnollisesti välillisesti ja välittömästi maatalouteenkin, joka myös rappeutuu ja taantuu. Maaseutuporvarit ovatkin jo hyvän aikaa pelokkain ilmein huutaneet »maatalouskriisistä». Samalla ne ovat työtätekevien kustannuksella koettaneet kiristää maakapitalisteille uusia etuoikeuksia ja monopolietuja, m. m. palkintoja viljan viljelemisestä. Otamme tähän näytteeksi, erään lausunnon, joka osottaa mitä Suomen maakapitalistien *omissa piireissä* sanotaan. Niiden äänenkannattaja »Maaseudun tulevaisuus» kirjoittaa 5/1—24 »*pula-ajasta maataloudessa*» m. m.:

»Tuotteiden hinnat ovat edelleen jatkaneet samaa alaspäinmenoa, joka jo edellisellä vuotena oli varsin tuntuva, samalla kun tuotantokustannukset pyrkivät pysyttelemään entisellään, siten asettaen kannattavaisuuden suorastaan kyseenalaiseksi. Tämä kuvastuu erinomaisen selvästi niistä ennakkotiedoista, joita on saatu maataloushallituksen

toimittamista kirjanpitolaskelmista ja jotka osoittavat maatalouden puhtaan tuoton laskeneen ainakin 40 %». »Mistä maamies sitten, kun verojen maksuaika tulee, kykenee saamaan rahoja, on monelle suoranainen epätietoisuus. Rahanpuutetta maaseudulla jo nyt todistavat päivänselvästi tiedot siitä, että maaseudun säästöpankkien talletukset ovat alkaneet arveluttavasti vähentyä ja tulevat varmaankin edelleen vähenemään.»

»Maamies mietiskelee nykyjään itsekseen keinoja, joilla saisi taloutensa paremmin kannattmaan. Viljanviljelys on osoittautunut perin niukka-antoiseksi, eikä ajatus sen rajoittamisesta vain kotoista tarvetta tyydyttäväksi ole suinkaan vieras näissä piireissä. Toiseksi voi tilanne muuttua, jos meillä valtio ja yhteiskunta tulevat apuun sillä tavalla, että viljelys kannattaa, onneksi maanmiehelle ja onneksi kansantaloudellemme yleensä».

»Suomen maamies on jo kauan aikaa tottunut luottamaan enemmän karjatalouteen, lainkaan puhumatta tällä erää metsätaloudesta. Mutta karjataloudenkin alalla näyttää tilanne jonkunverran epäselvältä. Tämän lehden lukijoille ei liene tuntematonta se varoitus, joka joku aika sitten oli lehdessä julkaistuna ja jossa huomautettiin, että Englanti — meidän voinvientimme pääpaikka — tulee vastedes pyrkimään mahdollisimman paljon siihen, että se tyydyttää karjataloustuotteiden tarpeensa, nimenomaan voin, omalla ja siirtomaidensa tuotannolla.»

»Maanviljelijät odottavat valtion tehokasta toimintaa uusien markkinain etsimiseksi ja hankkimiseksi, maatalouden etujen tasapuolista suojelemista tehtävissä ja tehdyissä kauppasopimuksissa j. n. e.»

»Maataloutemme asema nykyisessä ahdinkokohdassa on sellinen, että se vaatii oikeata ymmärtämystä ja tositoimintaa niin hyvin maamiehiltä itseltään kuin valtiovallankin puolelta.»

Edellä olevassa »Maaseudun Tulevaisuudesta», lainatussa kirjutuksessa puhui maaseutuporvari maakapitalistien riistovoiton puolesta. Pienviljelijöistä ne vähät välittävät. Ja kuitenkin on selvää, että terävästä, akuuttisesta pulasta ja ahdingosta ensimmäisinä ja enimmänsä kärsivät *alituudessa pulassa* ovat pienviljelijät, niin hyvin kyntömiehinä, maanviljelijöinä kuin tilapäisinä palkkatyöläisinä. Osoittaaksemme kuinka ahdassa asemassa nykyään on Suomen pienviljelijäkin, otamme tähän lyhyen kuvauksen eräästä tiedotuksesta

Pohjois-Suomen metsätyömailta, missä on joka vuosi paljon pienviljelijöitä työssä. Sieltä kirjoitetaan: »Samoin valittavat tukkitöissä olevat työläiset nälkäpalkkoja. Varsinkin tukinajajat. Maksut ovat siksi pienet, että sillä, jolla on hevosen ruoka ostettavana, on mahdoton nykyisillä ajomaksuilla tulla toimeen. Ajotyön tekevätkin *pikkutalonpojat*, joita kohdannut kato on ajanut rahdin-ajoon. Ne voivat ottaa kotoaan hevosenruuan mukaansa ja niinollen tehdä työtä vaatimatta hevosilleen ainakaan täysiä ruokakustannuksia. Kuvaavin tästä on rahdinajo Kuusamoon. Siltä väliltä maksettiin ennen vetopalkkaa Smk 2: 40 kilolta, jotavastoin nykyinen maksu on Smk 1: — kilolta. Kuinka kauan pienviljelijöillä riittää rehua hevosilleen, on kysymys, johon ei vielä voi vastausta antaa. Luultavaa on kuitenkin, että ennenkuin maaliskuu on lopussa, on näidenkin rahdinajajien lyötävä rukkaset lautaan.» Epätoivo vallitseekin. Sen ilmauksena on, että aivan viime päivänä — tammikuulla — kaksi tukinajajaa asemansa kurjuuden toivottomaksi saatamana hirttäytyi — rekeensä.

Edelläolevaan on vielä lisättävä, että kaupunki- ja maa-seutuporvariston *seikkaileva ulkopoliittikka* viime vuosina joka on vain ollut johdonmukainen seuraus siitä askeleesta, minkä nämät herrat ottivat ruvetessaan ensin Saksan ja sitten Englannin j. n. e. imperialistien rengiksi, on tuonut mukanaan paitsi raskaita taloudellisia rasituksia, myöskin petettyjen talonpoikain ja pikkuporvariston nuorison hukkaan vuodatettua verta. Ja se seikkailupoliittikka, joka pääasiassa on suuntautunut Neuvosto-Venäjää vastaan, on kärsinyt häpeällisen tappion toisensa jälkeen. Edelleen kapitalistien diktatuuri, jonka viikunalehtenä ja työaseena on viimeaikoina erityisesti käytetty — paitsi sos.dem.puolueen johtopiirejä — johtonsa puolesta täydellisesti porvarillistuneen talonpoikaispuolueen, Maalaisliiton, porvarillisia voimia, on yhä räikeämmin levittänyt taloudellisen ja valtiollisen hyökkäysrintamansa kaikkia tytätekeviä, niinhyvin palkkatyöläisiä kuin pienviljelijöitäkin vastaan.

Kaiken lopuksi kohtasi huomattavia osia maata viimevuonna ankara kato. Tulvat ja sateet syksyllä häiritsivät syystöitä. Nyt talvella osittaiset tulvat uhkaavat ensikesän satoa. Yhtenä välittömänä seurauksena kaikesta tästä onkin, että maan huomattavimmilta pienviljelijäseudulta on siirtolaisuus Amerikkaan viime aikoina kasvanut valtavasti s. o. pakeneminen turpeesta, orjuudesta ja kurjuudesta.

Maalaisliiton porvarillistuneen johdon petkutuspeli.

Juuri tähän »vapaussodan» jälkeiseen aikajaksoon, mikä itsenäisille pienviljelijöille Suomen maaseudulla on merkinnyt ahdingon kaikinpuolista kiristymistä sattuivat ne maaseutu- ja kaupunkiporvarien puuhaamat pari-kolme »uudistusta», joiden kautta toiselta puolen piti tyynnyttämän niinhyvin epäitsenäisiä kuin itsenäisiä pienviljelijöitä, mutta toiselta puolen vahvistaa porvarillisen riistotalouden asemaa.

Yhdestä niistä »uudistuksista» puhuttiin jo edellisessä luvussa. Tarkoitamme syksyllä v. 1918 säädettyä lunastuslakia, jonka mukaan väuokraviljelijät — joko valtiot avustuksella tai omien sodanaikaisten säästöjensä turvin — saivat lunastaa vuokraviljelmänsä itsenäisiksi tiloiksi, tietysti suurmaanomistajain etujen ollessa turvattuina. Nämä *uudet* pienviljelijät nähtävästi ovat saaneet tuntea ja kokea nykyisen ajan vaikeudet ja taakat kuitenkin *vielä ankarammin* kuin monet entiset pienviljelijät. Uusien on ollut pakko panna kaikkensa lunastusmaksujen suorittamiseen, ei heiltä niinollen ole voinut riittää voimia pientaloutensa kehittämiseen. Ei olekaan sattuma se, että uudet lunastustilat ovat joutuneet *keinottelun* esineeksi: velkainen pienviljelijä ei monastikaan näe muuta pulasta pääsykeinoa kuin tilansa myymisen ensimmäiselle ostajalle! Porvarit puhuvat nykyään tästä ilmiöstä suurella siveellisellä suuttumuksella ja valittavat, etteivät panneet siihen vuokramiesten »vapauttamislakiin» vieläkin kovempia turpeeseen sitovia määräyksiä kuin panivat.

Toinen uudistus koski *maanhankintaa tilattomille*, s. o. maaseudun tilattomien itsenäisiksi pienviljelijöiksi tekemistä, sekä liian vähän maataomistaville *lisämaan haikintaa*. Tätä asiaa ajoi varsinaisesti Maalaisliitto. Eräs tämän porvarillistuneen puolueen johtaja kutsui puuhaa »talonpoikaisluokan uudestaan synnyttämiseksi» sekä kertoi aiheena siihen olevan halun »pelastaa yhteiskunta ja kansakunta». Suurilla eleillä, leveillä lupauksilla ja ruusuisilla toiveilla pantiin tämä homma alkuun. Maalaisliiton porvarilliset johtamiehet, joille hetkeksi oli tullut mieleen, kuinka feodaaliherrat ja kapitalistiherrat olivat työtätekevien talonpoikien maita pakkoluovuttaneet, aikoivat tässä »uudistuksessa», maalaisliittolaisen pääministerin Kallion mukaan Lex-Kallioksi kutsutussa laissa tunnustaa *pakkoluovutusperiaatteen* yk-

sityisten suurtilallisten maihin nähden. Mutta tätä vastaan nousivat vimmattuina suurtilalliset, ja talonpoikaispuolueen johtajat ovatkin hyvässä järjestyksessä *peräytyneet*, korjaimalla lain n. s. »Voimaanpano asetuksen» m. m. sellaiseksi, että maakapitalistien pelkäämä pakkoluovutus on tullut heille täysin vaarattomaksi. Monia muitakin maakapitalisteja suojelevia määräyksiä on siihen »voimaanpanoasetukseen» pantu. Niitten tehtävänä on kaikissa suhteissa pitää huoli siitä, että ei uusien talonpoikien aikaansaaminen vaan missään tapauksessa maksaisi maakapitalisteille mitään, mutta sitävastoin tuottaisi niille uusia riistovoittoja. Vallankumouksellisen työväen edustajat eduskunnassa äänestivät itse varsinaisen maanhankintalain puolesta, koska se sisälsi pakkoluovutus periaatteen yksityisiin maihin nähden ja koska tilattomien ja vähän maata omistavien suuret joukot varsin lujasti uskoivat siihen puolinaisuuteen, jota tässä edusti maalaisliitto ja sosialidemokratia; samalla vallankumouksellisen työväen edustajat kuitenkin häikäilemättömästi paljastivat tämän pikkuporvarillisen puolinaisuuden sekä lausuivat julki vakaumuksensa, että ennen pitkää kokemuksen kautta pienviljelijät itse tulisivat näkemään asian oikean laidan ja tuntemaan »ystävänsä» Maalaisliiton ja sosialidemokratian johtokerroksissa. Nyt jo, vaikka ei lakia edes vielä ole käytäntöön sovellettu, maaseudun työtätekevien keskuudessa ruvetaan aavistamaan, että kysymyksessä on Maalaisliittoporvarien sosialidemokraattisten johtajien avulla punoma *suuri petos*, sitäkin enemmän kun koko asutushomma — ollakseen edes porvarillisessa mielessä joku uudistus — vaatisi suunnattoman määrän valtiovaroja, joita tietysti on *puuttunut ja puuttuu kapitalisti valtiolta*, se kun käyttää nyksemänsä varat, ei-tuotannolisiin tarkoituksiin.

Periaatteessa samanlainen, mutta muodollisesti vielä huonompi kohtalo oli sillä Maalaisliitto-puolueen johtajain suunnitelmalla, millä sanottiin tähdättävän työtätekevään talonpoikain suojelemiseen kapitalististen metsäyhtiöitten riistolta. Suurpääoma, jonka liittolaisena maalaisliiton porvarillinen johtokopla viime aikoina on täydellisesti ollut, pani tenän ja opetti taaskin talonpoikaispuolueen väelle, että kapitalistien rengeille eivät ole luvallisia muut »uudistukset» kuin ne, mitkä suurpääoma suvaitsee.

Samalla kun siis pienviljelijäin elämänehdot ylipäänsä olivat kiristyneet, kohtasi niitä lisäksi Maalaisliiton johta-

jien ja sosialidemokraattisten lähentelijöittensä taholta petos toisensa jälkeen.

Se asema, missä pienviljelijät nykyään ovat, merkitseekin sitä *palkkiota*, minkä porvaristo »vapaussodassa» saamastansa avusta on *työtätekevälle talonpoikaistolle maksanut*. Siinä on punaisista v. 1918 saadun voiton eräs hedeelmä.

Pienviljelijäin joukoissa kytee jo tyytymättömyys herroja kohtaan.

Tämä tosiasia alkaakin jo myös selvetä pienviljelijäin joukoille. Niitten keskuudessa jo nähdäänkin se, mitä ei nähty eikä aavistettu v. 1918. Niitten parissa tunnetaan katkeruudella, että työtätekevä talonpoikaisto on edelleen herrain porvarien renki. Kokemuksien nojalla on pienviljelijäin piireissä alkanut kyteä *tyytymättömyys kapitalistista komentoa* kohtaan. Kapitalismin vastaiset pyrinnot tunkeutuvat esiin. Sitäkin enemmän, kun kaupungin ja maaseudun porvaristo yhä häikäilemättömämmin on viime aikoina vainonnut vallankumouksellista työväkeä, joka on yhä päättäväisemmin ja selvemmin puoltanut työtätekeviä talonpoikia ja kutsunut niitä kanssansa liittoon, huolimatta siitä, että talonpoikaisto v. 1918 oli auttanut porvaristoa työväen vallankumouksen kukistamisessa. Pienviljelijäpiireissä tunnetaan kapitalistien rautanyrkin otteen kiristyminen. Konkreettisia ilmauksia kapitalismin- ja porvariston-vastaisista pyrinnoistä pienviljelijäin keskuudessa on jo näkyvissä. Julkisesti jo nähdään viljelysväen etujen nimessä arvosteltavan Maalaisliiton porvarillista johtoa. Sitä moititaan aika terävästikin esim. talonpojille vahingollisesta veropolitiikasta, kapitalistivaltion suurten virkanyrkien suosimisesta, kapitalistiyhtiöitten säästämisestä j. n. e. Joissain talonpoikain lehdissä, siitä huolimatta, että porvarilliset johtajat yrittävät niitä kurissa pitää, puhutaan toisinaan avonaisesti pilkaten ja inhoten kaupunki- ja maalaisporvariston siitä politiikasta, joka on tähännyt Neuvosto-Karjalaa, Neuvoso-Venäjän yhtä osaa vastaan. Sellaisen seikkailupolitiikan ajaja-klikistä sanotaan eräässäkin talonpoikain lehdessä, »että se on leikattava märkäpaiseena ruumiistamme». Muutamain paikoin selvillä pienviljelijäalueilla on kunnan edustuslaitoksissa kieltäydytty

suorittamasta avustuksia porvariston luokkakaarteille, suojeluskunnille, joitten rahallinen avustaminen on häikäilemättömän porvarillisen terrorin kautta pyritty tekemään kuntain »isänmaalliseksi velvollisuudeksi». Sitä enemmän osottaakin tästä »velvollisuudesta» kieltäytyminen siveellistä rohkeutta asianomaisissa pienviljelijäryhmissä. Mainitsematta älköön myöskään jätettävä, että muutamain paikoin maata, missä teollisuuslaitoksia on sijainnut talonpoikaisalueen keskellä, työtätekevät talonpojat ovat lakossa oleville työläisille antaneet avustusta elintarpeissa, luovuttaneet hevosensa kuljettamaan tehtaan huoneista lakon takia poishäädettyjä työläisiä ja heidän tavaroitaan sekä tarjonneet taloissaan näille työläistovereille väliaikaisen asunnon. On esimerkki siitäkin, että ruotsinkielisellä talonpoikaisalueella, missä aikaisemmin verrattain helposti kapitalistit saivat talonpojista lakonrikkureita, luokkasodan jälkeisenä aikana työläisten lakon puhjettua ei saatu talonpojista yhtään ainoaa rikkuria, ja se ainoa joka aikoi mennä rikkuriksi, tuotiin aseilla pois, sillä talonpojilla, ollen suojeluskuntalaisia, oli — aseet kotona.

Tietenkään ei näitten kapitalisminvastaisten pyrintojen olemassaolo ja ilmeneminen vielä merkitse pienviljelijäin ja porvariston välisten siteitten katkeamista. Ne siteet ovat vielä *aika vahvat*. Vaikka kokemus onkin kovakouraisesti kolhinut pienviljelijäin ennakkoluuloja omistuskysymyksestä, mikä tulee heidän uskoonsa porvaristosta, niin ei heidän uskonsa porvareihin kuitenkaan ole murtunut, ja toisaalta pienviljelijöitä sittenkin jäytää vielä *pelko maittensa menettämisestä* työväen kautta. Porvarien petos ja valhe, että punikki on pienviljelijän maan ryöstäjä, sitkeänä vaikuttaa. *Natsionalismillakin* on vielä heidän keskuudessaan valtaa, siitäkin huolimatta, että varsinkin viimeiset 6-vuotta ovat opettaneet pienviljelijävälle mitä selvemmin etteivät Venäjän työmiehet ja talonpojat ole Suomen työtätekevän kansan vilhollisia, vaan todellisia ystäviä. Muuten ei porvaristokaan ole jättänyt käyttämättä mitään keinoa vahvistaakseen tässä asiassa sitä valhettaan, millä se v. 1917 ja 1918 talonpojat petkutti mukaansa.

Jos nämät pienviljelijäin siteet porvaristoon ovatkin vahvat, niin sitä kiristävämmät ja tehoisammat ovat tois-
taiseki eräät toiset siteet, *kultaiset kahleet*, niin sanoak-

semme. Kapitalistien finanssi koneisto, niiden rahalaitokset, niiden taloudelliset järjestöt pitävät pienviljelijöitä, lujassa riippuvaisuussuhteessa. On merkillepantavaa, että kansalaissodan jälkeen esim. kapitalistien pankkiverkko on huomattavassa määrin utlottanut imutorvensa maaseudulle, hallitsee sikäläisten talonpoikain säästöpankkeja, ja heidän maatalousosuuskuntiaan. Kapitalistit ovat järjestäneet-oloihimme nähden — suuremmoisista maataloustuottajain yhtymiä, tuotanto- ja hankintayhtymiä, joilla on osuuskunnan nimi, mutta jotka tosiasiallisesti ovat kapitalistisia trusteja ja kartelleja, jotka monopooliasemassa ollen, omaten pääomia, nauttien kapitalistivaltion suojelusta, ja tukea, hallitsevat pienviljelijöitä suurriistäjien hyväksi. Sellainen on esim. maata käsittävä maito- ja voisuuskuntatrusti. Kun pitää mielessä, että Suomen maatalous viime aikoina on yhä enemmän kehittynyt karjatalouden pohjalle, ja että pienviljelyksellekin karjatalous on yksi tärkein tulolähde, niin käsittää helposti, mikä asema on moisella kapitalistisella voitrustilla. Näihin kultaisiin kahleisiin kuuluvat sitten vielä sadat maanviljelys- ja maatalousseurat sekä maatalouden erikoisaloja edustavat yhdistykset. Niitten jäsenistön valtavan enemmistön muodostavat kyllä työtätekevät talonpojat y. m. pienviljelijät. epäilemättä ne seurat ja yhdistykset edistävät pienviljelijäinkin viljelystoimintaa ja sen tekniikkaa. Mutta sen kautta, että johtava asema niissä seuroissa on porvareilla ja suurtilallisilla, joilla ammattisivistys on korkeampi kuin pienviljelijöillä, nekin muodostuvat porvariston luokkapolitiikan välikappaleiksi laajalla maaseudulla.

Sos.dem. johtajatkin riistäjien suojelijoina ja pienviljelijäin kiristäjinä.

Paitsi Maalaisliitto-puolueen porvarillista johtoa ja porvarillisia kermakerroksia, on kansalaissodan jälkeinen *noskelainen sosialidemokratia* puolestaan myöskin osottanut yhdeksi niistä *tekijöistä* jotka ovat myötävaikuttaneet pienviljelijäin ja porvariston välisten siteitten säilymiseen. Noskelainen sosialidemokratia on tehnyt luokkasodan aikaisen ja sen edellisen oikeata luokkataistelua kannattavan vasemmisto-sosialidemokratian virheestä talonpoikiin suhtamisessa iteselleen hyveen ja periaatteen. Nos-

kelainen sosialidemokratia on koko olemassaolonsa aikana kaikin keinoin ja kaikin voiminsa koettanut kiinnittää palkkatyöväen huomion heidän ryhmätuihinsa ja hetkellisiin etuuihin niin kokonaan, että palkkatyöläiset hylkäsivät kerrassaan taistelun työväen luokkavallan saavuttamiseksi. Siihenhän tähtää sosialidemokraattisten johtajain alinomainen vakuuttelu, että porvarillinen talous ja yhteiskunta on muka vielä niin vankka, että se oleellisesti parantuneena nousee imperialistisen sodan raunioista; että köyhälistön vallankumouksen saavutukset Venäjällä muka haihtuvat kuin tuhka tuuleen ja että kapitalismi ja porvarillinen komento Venäjällä muka vahvistuu niin, että se pian on täydessä kukoistuksessaan; että köyhälistön vallankumous muissa maissa on muka utuinen harhakuva, ja että kapitalistisen yhteiskunnan voi muka hiljaksen uudistaa sosialistiseksi. Tällaisella kapitalistisen talouden ja yhteiskunnan tilasta tehdyllä väärennetyllä erittelyllä ja moisella työväenluokan ja sen etujoukkojen aseman ja voiman kavalalla vääristelyllä pyrkivät noskelaisjohtajat kytkemään palkkatyöläiset kokonaan reformistisen politiikan uomaan ja lamauttamaan heidän todellisen, vallankumouksellisen luokkataistelunsa. Kaikki tällainen on oman-
sa myöskin heikentämään pienviljelijäväestössä ilmeneviä kapitalismin vastaisia pyrintöjä, vieroittamaan heitä työväenluokasta ja sen todella vallankumouksellisesta luokkataistelusta, pysyttämään pienviljelijöitä edelleen epäluuloisina työväkeä kohtaan ja epäilemään työväen taistelukykyä ja taisteluhalua kaikkien työtätekevien asian puolesta. Sitä enemmän on seurauksena edelläsanottu, mitä yksipuolisemmin palkkatyöväki sosialidemokraattien vetämänä painuisi omia ryhmätujaan ja hetkellisiä etujaan yksipuolisesti ajamaan. Työväkeen nähden vieraantumisen vaara on varsinkin niitten pienviljelijäin suhteen, jotka itse raskasta ja uuvuttavaa työtä tehden käyttävät apunaan myös palkattua työvoimaa. Edelleen sosialidemokraattiset johtajat maatalouspolitiikallaan pyrkivät juurruttamaan pienviljelijöihin kapitalistis-porvarillisia riistäjä vaitoja, kehittämällä esim. torppareista ja osuustoimintaan osaaottavista pienviljelijöistä itsekkäitä pikkuporvareita, jollaiset mielellään kannattavat porvarivaltiota. Sosialidemokraattisten johtajain toiminta esim. Pienviljelijäin liitossa tavoittelee kauttaaltaan näitä tarkoituksia. Samaa

ajoiivat he takaa kehuessaan maalaisliittoporvari-
lunastuslakia, Lex-Kalliota, aikanaan niin erinomaiseksi ja mai-
nioksi. Kansalliskiihkon ennakkoluulojakin sosialidemo-
kratian johtajat politiikallaan hengissä pitävät. Kun anas-
tushaluinen ja aktivistinen porvaristo helistelee aseita ja
valmistelee ryöstöretkiä Neuvosto-Karjalan ja Neuvosto-
Venäjän rauhaa rakastavia työtätekeviä vastaan sekä
yllyttää talonpoikiakin mukaansa, niin sosialidemokratian
johtajat humaltuneina porvari-
ulvonnasta karjuvat
niitten perässä ja käskystä nekin: *rajalle!* Puolustamaan
ko? Ei, sillä kukaan ei ole edes uhunnut hyökätä Suomen
kansan kimppuun. Hyökkäämään kutsuivat porvarit ja
niitten sosialidemokraattiset kätyrit talonpoikia toisen
maan rauhallisia työtätekeviä vastaan. Milloin taas työtä-
tekevän talonpoikaiston edut ovat ilmeisessä ristiriidassa
suurmaanomistajain, kapitalistien tai virkavallan etujen
kanssa, eivät sosialidemokraatit häikäile kieltäytyä taiste-
lusta talonpoikaisväestön puolesta; elleivät ne saa sovitel-
tua näitä riistäjäin ja työtätekevän talonpoikain välisiä
eturistiriitoja, niin ne jättävät pienviljelijät riistäjäin ky-
nittäviksi. Veres esimerkki on heidän suhtautumisensa
esim. venäläisen viljan tuontiin nähden. Työväen ja pien-
viljelijäin etu, jotka viimeksi mainitut eivät omilla viljoil-
laan toimeen tule, olisi vaatinut tarmokkaita toimia edis-
tääkseen viljan tuontia Venäjältä, heti, kun Neuvosto-
Venäjä viljaa alkoi myydä. Tiedetään kuitenkin että sosi-
alidemokrataattiset johtajat, jotka työväen osuustoiminta-
liikkeen keskuselimissä hallitsevat, järjestemällisesti pitkän
aikaa salassa saboteerasivat tuontia ja julkisesti ovat
puhuneet siitä sillä tavalla, että näkyi tarkoitus olevan
vierottaa työtätekevien ajatuksia siitä. Tätä asianlaitaa ei
ollenkaan muuta se, että sosialidemokraattisten johtajain
joukkojen painostuksesta oli pakko muuttaa virallista
menettelyään. Heidän toimeenpanemansa asetuslain, Lex-
Kallion, ylistely taas tähtäsi suurmaanomistajain ja pien-
viljelijäin eturistiriitojen hämäämiseen ja köyhien
kyntömiesten petkuttamiseen. Lopuksi sosialidemokraat-
tiset johtajat puolestaan vahvistavat kapitalistisen luok-
kaherruuden arvovaltaa oikeudettoman talonpoikaisväes-
tön silmissä — julkisella ja vielä enemmän salaisella yh-
teistyöllään kapitalistipuolueitten kanssa eduskunnassa, lie-
hittelmällä edistysmielistä porvarispuoluetta, maalaislii-

ton porvarijohtajien kanssa lehmäkauppoja tekemällä, antamalla edustajiaan kapitalistivalton komiteoihin, semmoisiinkin, missä kaiken maailman suurriistäjään vihaamaa Neuvosto-Venäjää kiristetään Suomen kapitalistin hyväksi, komiteoihin, missä virka- ja porvariryhmien kanssa noskelaisjohtajat tekevät veljellistä yhteistyötä. Heidän pelailunsa maalaisliiton porvarillisten johtajain kanssa tähtää varakkaamman talonpoikaiston, riistäjätalonpoikaiston ja sosialidemokratian johtajain suhteitten lähentämiseen mistä ei voi varattomalle talonpoikaisväestölle olla muuta kuin silkkaa vahinkoa.

Mitä kokemus on opettanut pienviljelijöille?

Johtopäätöksenä edellä esitetystä on mielestämme:

että kapitalistien ja suurtilallisten luokka ja niiden etuja ajava porvarivaltio sen paremmin kuin porvariston hallitsemat eri järjestötkään eivät halua civätkä kykene turvaamaan pienviljelijäväestön maan, — laitumen ja metsän-tarvetta pienviljelijäin etuja vastaavalla tavalla, eivätkä suojelemaan pienviljelijöitä maata ryöstäviltä suurriistäjiltä;

että pienviljelijöiden viljelystoiminnan avustamiseksi tuskin mitään todellista tehdään;

että sen sijaan suurviljelijöille, jotka voivat esim. leipäviljoja markkinoita varten tuottaa, valtion tiomesta kyllä pyritään hankkimaan avustusta ja lahjuksiakin (ehdotuskotimaisen viljan viljelemisen palkitsemisesta);

että pienviljelijät pakotetaan suorittamaan, paitsi raskaita säännöllisiä veroja porvarivaltiolle ja riistäjäin hallitsemille kunnille, myöskin nuo palkkiot suurriistäjille ylimääräisinä veroina;

että pienviljelijät köyhinä eivät voi ostaa apulantoja, koneita ja muita tarvittavia välineitä, kun teollisuus- ja kauppakapitalistit kiskovat koneista ja muista välineistä ylettömän korkeita hintoja hankkiakseen itselleen ylimääräisiä voittoja;

että pienviljelijät näin, jouduttuaan sekä tuottajina että kuluttajina suurkapitalistien, suurtilallisten mitä häikäilemättömimmän ja monimutkaisimman riistämisen alaisiksi, mistä on seurauksena että heidän taloutensa ei edisty eikä kehity ja tuotantokustannuksensa eivät halpene, kohtaavat

vielä lisäksi tuotteittensa pienten ylijäämään myjinä saman kapitalistisen riistojärjestelmän joka askeleella vastassaan: esim. valtion korkeitten rahtimaksujen kiskojana ja kaupapääoman osuuskuntatrustien muodossa välittäjänä jne; ja

että pienviljelijäin todellinen riistäjä on teollisuus-, kauppa- ja keinottelupääoma sekä niitä edustava porvarillinen valtio, eikä missään tapauksessa palkkatyöväki, jota kapitalistit riistävät yhtä häikäilemättömästi kuin pienviljelijöitäkin, koettaen valheellisesti selittää pienviljelijöille teollisuustuotteiden kallistumisen johtuvan työväen suurista palkoista, kun se tosiasiasa johtuu monopoliasemassa olevien kapitalistiyhtiöiden liikavoiton kiskonnasta, ja työväelle, jotka kärsivät elintarpeiden kallistumisesta, selittää pienviljelijät elintarvekiskureiksi, vaikka varsinainen kiskuri on suurriistäjä sekä sen kauppaapurit.

Tietoisuus tästä onkin saanut jalansijaa maaseudun työtätekevään väestökerrosten keskuudessa. Ne alkavat yhä laajemmassa määrässä kypsyä kapitalismia ja porvaristoa vierovalle kannalle. Porvaristo itesekin epäilemättä jo tuntee asemansa maaseudulla uhatuksi, ei ainoastaan metsä- ja maatyöväen keskuudessa, mutta myöskin vuokraviljelijäin sekä itsenäisten pienviljelijäin, jopa osin n. s. keski-varakkaitten talonpoikain piireissäkin. Porvaristo on tiennyt, että Maalaisliitto on melkoisessa määrässä hallinnut viljelysväen työtätekeviä itsenäisiä kerroksia. Se on nähnyt talonpoikaispuolueen sitkeästi pyrkivän valtaan, näyttelemään "itsenäistä osaa" maan politiikassa. Tehdäkseen osaltaan tyhjäksi tuon »itsenäisen osan» suorittamisen s. o., pitääkseen edelleen pienviljelijäin sankat joukot talutusnuorassaan, yhdistääkseen omiin käsiinsä kaikki langat, jotka ovat johtaneet pienviljelijäin pelloille ja tupiin, lyödäkseen kiilan työväen ja työtätekevän talonpoikaisväen väliin, on Suomen porvaristo suvainnut laskea talonpoikaispuolueen johtavat porvarilliset ainekset hallitukseen. Ja siellä on porvaristo niittä teetättänyt mitä ikinä on mielinyt. Jopa porvariston edustajat ovat kehasseet, että vasta tämä Maalaisliiton hallitus-kerma sai aikaan m. m. sellaisen valankumouksellisen työväen kiristämisen, johon suurporvarit omin voimin eivät olisi pystyneet. Epäilemättä porvaristo siis tätä tietä on saavuttanut vissejä etuja, osan tar-

koituksestaan, kuten olemme nähneet. Mutta toisaalta on myöskin päivän selvää, että juopa Maalaisliiton pienviljelijäkerrosten ja suurtilallis-porvarillisten ainesten välillä sekä yleensä pienviljelijäväestön ja porvariston välillä on syventynyt ja selventynyt. Varmaa on, että pienviljelijävälle on tämänkin kokemuksen kautta, Maalaisliiton porvaris-johtajien "itsenäisen osan" näyttelemisen kautta on tullut selvemmäksi se, että kapitalistit ja porvarit, olkoot ne sitten tehtaitten, pankkilaitoksien, metsäyhtiöitten tai suurtilojen omistajia, ovat loppujen lopuksi pienviljelijäin verisiävihollisia, että talonpojat porvariston kansa liitossa eivät työtätekeväälle viljelysväelle hallituksessa mitään todella hyödyllistä aikaan saa, mutta että vaan kaupungin ja maaseudun työmiehissä he löytävät rehellisiä ystäviä ja liittolaisia. Siinä ennakkoluulojen muurissa, joka vieläkin ympäröi pientalonpoikain suuria joukkoja, on jo kuitenkin siis heikkoja kohtia. Siinä on särkymiä ja rakoja. Se juopa, mikä on ollut työväen ja pienviljelijäin välillä, on kaventunut. Vallankumouksellisen köyhälistön ja erikoisesti kommunistien tulee toiminnallaan ja taistetullaan myötävaikuttaa noiden ennakkoluulojen muurien särkymiseen ja rakentaa palkatyöväen ja työtätekevän talonpoikuriston välille se silta, jota myöten rakentuu työväen ja talonpoikain liitto, luodaan työväen ja talonpoikain valta, mikä on pelastava sorretun pienviljelijäväen samoin kuin työväenluokankin kapitalistien kynsistä.

4. Kommunistien suhtautuminen talonpoikaissäestöön.

Viime kesänä pidetty Kommunistisen Internatsionaalin Toimeenpanevan Komitean laajennettu istunto lausui mielipahalla, että "Kominternin osastojen suuri enemmistö on näihin asti suhtautunut työhön maaseudulla tavattoman hitaasti ja asiaamme kovin vahingoittavasti". Tällä opettavalla huomautuksella tahdottiin sanoa, että kommunistit monissa maissa eivät ole kyllin tarmokkaasti lähestyneet työtätekevää talonpoikaista. Tämä huomautus, samoinkun saman päätöksen lausuma vaatimus, että kommunistisen työn maaseudulla tulce ottaa läthökohhdaksi "talonpoikaiston taloudellisten etujen varteenoton", osoittaa, kuinka vakavasti vallankumouksellisen työväen kommunistinen maailmanjärjestö suhtautuu toisaalta työtätekevän talonpoikaiskansan elinotuihin, toisaalta työväenluokan tehtäviin työtätekevien vapautuksen asiassa, ja kuinka tämä maailmanjärjestö ei kammo omienkaan rivien arvostelua, kun työtätekevien vapautuksen asia sitä vaatii. Huomautus kohdistuu suomalaisiin kommunisteihin ainakin osaksi.

Luokkosodan katkerat muistot.

Kun Suomen Kommunistinen Puolue elokuussa 1918 — kansalaissodan jälkeen — perustettiin, niin ei silloin vielä kyllä tullut kiinnitettyä riittävää huomiota talonpoikiin. Epäilemättä tässä silloisessa vaikenemisessä talonpoikaiston suhteen oli vielä jäte vanhasta vasemmistososialidemokratiasta, mikä oli pysynyt suhteellisen välinpitämättömänä talonpoikain suurten työtätekevien joukkojen asioille, ainakaan ei ollut osannut niitä riittävästi lähestyä. Tämän vanhan jätteen vaikutus oli sitäkin voimakkaampi juuri syntyneessä kommunistisessa puolueessa, kun muistot kansalaissodasta, missä itsenäinen talonpoi-

kaisto oli taistellut valkoisien puolella työväkeä vastaan, olivat vielä aivan verekset. Talonpoikaiston piireissä myös näihin aikoihin havaittiin ennen kuulumaton porvarien valheen synnyttämä kiihko työväkeä vastaan. Ja toisaalta taas työväenjoukoissa eli veren "vahvistama" käsitys, että melkein kaikki talonpojat muka kaikissa olossa ovat samanlaisia lahtareita kuin porvaritkin. Ja aikaa kului, ennenkuin palkkatyöväen joukot, varsinkin teollisuustyöväen joukot, tahtoivat edes kuulla puhuttavankaan talonpojista taistelevan työväen liittolaisina, ja ennenkuin työtätekevään talonpoikain piireissä hiukan laajemmalla alettiin pitää työväkeä muina kuin "pettureina" ja "kavaltajina". Mitä vielä tulee nuoreen ja kokemattomaan kommunistiseen järjestöön, niin oli sillä silloin kieltämättömänä isku-tehtävänä, hurjasta lahtariterrorista huolimatta, ensikädessä kiinnittää huomionsa hajalle lyödyn köyhälistön kumouksellisten etujoukkojen uudestaan kokoamiseen ja järjestämiseen tulevia taisteluja varten kommunismin lipun alle.

Mutta käänne tapahtui verrattain nopeasti.

Venäjän vallankumouksen kokemukset, joita melkoinen jonkko suomalaisia kommunisteja sai välittömästi hyväkseen käyttäa tekivät työtänsä. Nähtiin, että työväen ja talonpoikain liitto kapitalisteja ja herroja vastaan on sekä välttämätön että mahdollinen. Se taistelu, mikä Suomessa vähin alkoi kehittyä porvariston ja pienviljelijäin kesken kiinnitti kommunistien huomiota. Elävään kokemuksen nojalla ruvettiin käsittämään että työväen on lähestyttävä pienviljelijöitä ja voitettava heidän luottamuksensa. Jo v. 1919 ruvettiin Sk. P:n puolelta kääntymään työtätekeviin talonpoikiin, osottamaan heille, kuinka porvaristo heitä piti talutusnuorassaan ja sorti, ruvettiin vetoamaan heihin taistelussa porvaristoa vastaan ja sellittämään myös työväelle työven ja työtätekevän talonpoikaiston liiton välttämättömyyttä. Katseet olivat siis avartuneet ja näkö terävöitynyt. Sen julkisena ja pätevänä ilmauksena voidaan pitää sitä, että kun julkinen vallankumouksellinen luokkataistelupuolue SSTP. v. 1920 perustettiin, — kommunistinen Puolue oli ja on pakotettu edelleenkin lahtarien vainon vuoksi olemaan maanalainen — niin tässä

julkisessakin luokkataistelupuolueessa olevien kommunistien vaikutuksesta nuori puolue hyväksyi työväen ja talonpoikain liittoon tähtäävän "maatalousohjelman", jolle se antoi nimeksi "*Kyntömiesten valtakunta*". Sen perusajatukset ovat seuraavat: työtätekevältä talonpojalta älköön maatansa riistettävä; taisteleva työväki ei sitä salli, mutta kapitalisteilta ja suurtilallisilta on maa otettava ja annettava maataomistamattomille ja liian vähän maata omistaville kyntömiehille viljeltäväksi; kyntömiehet muodostakoot omia neuvostoja taloutensa ja elämänsä kaikinpuoliseksi kehittämiseksi; luja liitto rakennettakoon teollisuuden työmiesten ja maatalouden kyntömiesten kesken yhteisten etujen ajamiseksi ja turvaamiseksi, vihollisten musertamiseksi ja maaseudun ja kaupungin työtätekevien elinvaatimusten voittoon viemiseksi. — Tällä "kyntömiesten valtakunta-" ohjelmalla oli varsin huomattava vaikutus. Se saavutti melkoisen huomion työkansan keskuudessa. Työtätekeviä talonpoikiakin se heidän harrastuksiaan vastaavan kantansa vuoksi miellytti. Ja voipa sanoa, että sen avulla lyötiin ensimmäinen kiila porvariston ja pienviljelijäväen välille. Samalla oli myöskin laskettu paalut työväen ja talonpoikain välille rakentuvalla sillalle.

S. K. P:n puoluekokouksessa v. 1921 jo kiinnitettiin oikein vakavaa huomiota *varsinaiseen* työhön talonpoikaisväestön ja työväestön suhteitten lähentämiseksi. Kokouksen taktiikkapäätöksessä*) määriteltiin yksityiskohtaisesti puolueen suhtautuminen maaseudun eri kerroksiin. Päätös nojautui — mitä talonpoikaistoon tulee — siihen, että kommunistien on työtä tehdessänsä pidettävä silmällä *työtätekevän talonpoikaiston* elinetujen puolustamista ja siitä katsantokannasta lähtien pyrittävä lähentämään toisiinsa, työväkeä ja työtätekevää talonpoikaistoa. Erikseen kiinnitettiin huomiota työtätekevän talonpoikaisväen maan tarpeeseen, heidän kohtaamiinsa esteisiin kun he pyrkivät maan nälkäänsä tyydyttämään, heidän riistonalaiseen ase-

---

*) Tästä päätöksestä, joka kokonaan on juliaistu S. K. P:n äänenkannattajassa "Proletaarissa" lokakuun 22 p:nä 1921, ovat "Suunta" ja "Maakansa" — viimeksi mainittu tammikuun 6 p:nä tätä vuotta — julaisseet otteita. On vaan valitettavaa, ettei, varsinkaan "Maakansa", joka sanoo ajavansa työtätekeväinkin talonpoikain asiaa, ole suvainnut julkaista lukijainsa tiedoksi erikoisesti sitä osaa päätöksestä, joka koskee työtätekevien talonpoikain etujen puolustamista.

maansa pankkien ja kapitalistiyhtiöitten velallisina, heidän verokuormansa, heidän kärsimiinsä vääryyksiin herra- ja virkavavallan puolelta, heidän käyttämiseensä imperialistisen porvariston kanuunanruokana j. n. e. Päätöksessä lausutaan m. m. ”maalla tehtävässä työssä on kiinnitettävä suurta huomiota paikallisten olojen tuntemukseen, varottava ärsyttämästä työtätekevän väestön eri osia toisiaan vastaan ja koettava kaikin tavoin kärjistä työtätekevän vähävaraisen talonpoikaisväestön ja toiselta puolen porvarillisen luokkavallan tukena olevain riistäjä- ja lahtariporhujen välisiä ristiriitoja. *Emme saa karkottaa vaikutuksemme alaisuudesta ainoatakaan rehellistä, työtätekevää ja porvariston luokkaherruudesta kärsivää pienviljelijää* tai muita työtätekevään väestöön kuuluvia, mutta samalla on kaikessa selvästi osoitettava, ettei tarkoituksemme ole houkutella liittolaisiksemme riistäviä lahtaritalonpoikia tai heidän kätyreitänsä”. ”Pientilallisuuden luokan sitäkin osaa, joka tilapäisesti ja poikkeustapauksissa jatkuvastikin käyttää palkkatyövoimaa, on käytännöllisten päivänkysymysten kautta lähestyttävä selittämällä taloudellisen adin-koajan, verokuormituksen sekä yleensä herra- ja virkavallan aiheuttamia ilmiöitä ja syitä m. m. maailman imperialismin rosvojärjestelmää, agiteeraamalla kaikkialla suojeluskuntia, ohranaa ja koko porvariston luokkavalta vastaan”.

Julkisessa vallankumouksellisessa työväenliikkeessäkin sai kommunistinen katsantokanta yhä enemmän jalansijaa, nimenomaan juuri talonpoikiin suhtaumista koskevassa kysymyksessä. Ja se on epäilemättä ollut yhtenä syynä siihen, että varsinkin Pohjois-Suomessa, missä talonpoikaisto pikemmin näyttää selviytyneen v. 1918 ”vapaussodan” humalasta, melkoiset määrät työtätekevää, jopa keskivarakas-takin talonpoikaistoa on monella tavalla *aktiivisesti tukenut vallankumouksellista työväenliikettä* ja ilmaissut puhuvalla tavalla porvaistoa ja sosialidemokratiaa vastustavan kantansa.

Kommunistit ja vallankumouksellisten työläisten huomattava osa olivat siis Suomessa jo v. 1919 lähtien kulkeneet oikealla suunalla talonpoikaisasiassa. Sen kautta tasottui tie työväen ja talonpoikain lähtentymiselle. Mutta työtätekevä talonpoika, jos kukaan, vaatii kouraantuntuvaan sel- vyyttä. SKP ei vielä ollut *riittävän selvästi* työtätekevälle

itsenäiselle pienviljelijäväestölle täysin ymmärrettävästi määritellyt kantaansa käytännöllisesti nimenomaan juuri kaikkein tärkeimpiin työtätekeviä talousoikeuksia koskeviin kysymyksiin. Nyttemmin on tämäkin puute kuitenkin pyritty poistamaan. Suomen Kommunistien Puolue on kouraan tuntuvasti — voisi sanoa — määritellyt kantansa Suomen työtätekevää talousoikeista ja muita kyntömiehiä koskeviin tärkeimpiin kysymyksiin nähden. Suomen Kommunistinen Puolue tekeekin kaikkien kyntömiesten tietäväksi avonaisesti ja vilpittömästi seuraavan kantansa, toimintaohjelmansa, minkä puolesta se taistelee kapitalisteja, kartanoherroja, tukkiyhtiöitä ja suurtalousoikeuksia, sekä maalaisliittolaisia ja sosialidemokraattisia herravallan käytyrejä vastaan. Tämä SKP:n taisteluohtelma on seuraava:

”Kyntömiesten oikeuksien ja vaatimusten puolustaminen.

a) *Todellisen viljelijän omistusoikeus maahansa ja maan hankkiminen tilattomille.*

1. *Maataan viljelevän talousoikeuden täysi perinnöllinen omistusoikeus maahansa alkoon koskematon.*

2. *Tilattomien maatarve on tyydytettävä luovuttamalla niille ensikädessä jo viljelykselle raivattua ja viljelyskelpoista maata. Sitävarten on pakoluovutettava suurtilat, yhtiöiden ja yksityisten keinottelijain hallussa olevat maat ensin — eikä viime kädessä, kuten ”Lex-Kallio” säättää. Ja sen jälkeen, ellei tällaista maata riitä tai sitä löydy, on tilattomille luovutettava maata valtion, kuntain sekä pakoluovutettujen yhtiöiden ja yksityisten suurtilallisten raivaamattomista maista.*

3. *Kaikkien pienviljelijäin lisämaantarve, siihen luettuna laitumen ja metsäntarve, on tyydytettävä samalla tavalla, taaten heille siten mahdollisuus saada maata ensikädessä entisten viljelystensä välittömästä läheisyydestä.*

4. *Tilattomat saakoot maansa ja pienviljelijät lisämaan vapaasti, ilman mitään valtiolle, kunnalle tai yksityisille suoritettavaa maksua.*

5. *Itsenäistyneet torpparit, mäkitupalaiset ja lampuottilalliset ovat vapautettavat maansa lunastusmaksuista, kaikki sellaiset maksut ovat lakkautettavat, suoritettakoon niitä nyt valtiolle, kunnille, pankkeille tai yksityisille*

6. Torpparit, mäkitupalaiset ja lampuottilalliset, jotka vielä ovat vuokrasuhteitten alaisina, julistettakoon ilman muuta hallussaan pitämänsä viljemäin täysivaltaiseksi omistajiksi. Suurtilallisten häätöoikens on ehdottomasti kiellettävä. Vielä eläville, mailtaan häädetyille torpareille ja pienviljelijöille on taattava vapaa oikeus saada takaisin heiltä ryöstetyt kotinsa ja maansa tai muuten heille se korvattava.

7. Asutuslautakunnat ovat muodostettavat tilattomien ja maataviljeleväin talonpoikain valitsemista tilattomista ja talonpojista itsestään. Asutuslautakunnilla on oleava kaikissa maanhankintaa koskevissa asioissa lopullisesti ratkaiseva valta, jotta siten taattaisiin tilattomille ja pienviljelijöille virkavallan esteistä ja hitaudesta vapaa ja nopea maantarpeensa tyydyttäminen.

b) Pienviljelijäin ja talonpoikain viljelystoiminnan auttaminen.

1. Paitsi turvattua omistusoikeutta viljelemäänsä maahan ja maan lunastushinnan raskaasta taakasta vapautumista, tarvitsee pienviljelijä ja talonpoika sekä aika-ajoin taista että säännöllistä apua valtiolta viljelystoimintansa kehittämisessä ja ylläpitämisessä.

2. Uusien maitten raivaaminen kysyy useimmiten viljelijältä suuriakin ja ylimääräisiä erikoisia varoja. Samoin viljelystalouden kehittämisessä uusien rakennusten kuntoonsaattaminen. Ilman ylimääräistä apua ei talonpoika useinkaan pysty aikanaan tai ollenkaan näihin taloutensa uudistuksiin ja kehittämistoimenpiteisiin. Hänellä on oikeus leivän hankkijana tähän apuun ja hänen on sitä saatava.

3. Talonpojan viljelystyön helpottaminen ja sen tulosten kohottaminen on myskin oleava tarkan huolen esineenä. Kelvollisten ja ajanmukaisten työkoneitten ja muitten työvälineitten, apulantain saannin taloudellisesti avustaminen ja helpottaminen valtion toimesta on senvuoksi välttämätöntä.

4. Kalliitten kuljetuskustannusten alentaminen s. o. rautatietariffien halventamisen ja uusien tarkoituksenmukaisten liikennevälineitten aikaansaannin kautta on lisäksi edistettävä ja autettava talonpoikain viljelystyötä.

c) *Viljelysväen verojen poistaminen.*

1. *Torpparit, mäkitupalaiset, lampuodit ja sellaiset talonpojat, jotka itse maatyötä tekevät, ovat vapautettavat maanviljelyksestä ja sen sivuclinkeinoista saamainsa tulojen verotuksesta, samoin maatyöläiset työtulojensa verotuksesta, ja verorasitus siirrettävä suurriistäjään kannettavaksi.*

d) *Työväen ja talonpoikain oman vallan välttämättömyys ja sen turvaaminen.*

1. *Porvarillinen valta, joka on kapitalistien käsissä, ei pienviljelijäin ja talonpoikain elinvaatimuksia ole huomioonottanut eikä tyydyttänyt eikä vastakaan tyydytä.*

2. *Vain työväen ja talonpoikain oma valta voi vakavasti turvata pienviljelijäin ja talonpoikain elinedut, auttaa heitä viljelystaloudessaan sekä puolustaa heidän oikeuksiansa ja saavutuksiaan.*

3. *Työväen ja talonpoikain oma valta perustetaan ja saatetaan lujaksi ja tehokkaaksi senkautta, kun kaikki kyntömiehet, niin talonpojat, pienviljelijät kuin mattyöläiset liittyvät yhteen vapaaehtoisesti viljelysväen yhteisiä oikeuksia ja vaatimuksia sekä etuja ajamaan. Sitä varten on heidän muodostettava taisteluliitto. Siinä on työväen heitä autettava, vahvistaen siten perusteita työväen ja talonpoikain pysyvälle liitolle.*

e) *Työväen ja talonpoikain oma ulkopolitiikka.*

Vain työväen ja talonpoikain liitto voi torjua ne onnettomuudet, joihin Suomen herrojen ulkopolitiikka uhkaa syöstä Suomen kansan. Ne samat herrat, jotka tsaarivallan avulla turvasivat riistoetujaan ja sitten myivät maamme Saksan keisarivallalle, ovat senjälkeen pitäneet sitä Englannin imperialismiin alaisena. Nyt Suomea kierretään Puolan liittoon, joka merkitsisi joutumista Ranskan vaikutuspiiriin ja sotaan Saksan kansanvapautta vastaan.

Venäjänsä vallankumousta vastaan nostattaa suurporvaristo talonpoikia ja pikkuporvarcita Karjalankysymyksellä, luvaten toteuttaa Suomen heimojen kansallisen yhtymisen. Tätä he eivät kuitenkaan voi, sillä mikään neuvostomaa ei halua siirtyä imperialismiin alaisuuteen. Ja neuvos-

lovallan viholliset, venäläiset Suomi-syäjät taas pyrkivät tuhoamaan niin Suomen kuin Karjalankin itsenäisyyden.

Porvarien petollista ja tuhoisaa ulkopolitiikkaa vastaan haluaa työväki ja talonpojat asettaa rauhan politiikan. Suomen kansanetu vaatii hyvää välejä naapuriensa kansa. Venäjältä saa Suomi edullisimmin leipää ja raaka-aineita, vaihtaen niitä teollisuuden tuotteisiin. Eikä työväen ja talonpoikain Venäjä ole Suomen vihollinen. Se on kerran lahjoittanut Suomelle itsenäisyyden eikä sitä mitenkään uhkaa. Eikä sillä myöskään voi olla mitään Suomen ja Karjalan toisiinsa liittämistä vastaan, kunhan Suomessa vain on sellainen hallitus, joka ei ole imperialistien kätyri. Työväen ja talonpoikain liitto on täten kansamme itsenäisyyden paras takuu”.

5. Työväen ja talonpoikain hallitus on saatava aikaan!

Edellä olevan taisteluohjelman pohjalla kutsuvat kommunistit työtätekevää talonpoikaiskansaa yhdessä työväen kanssa kamppailuun kapitalisteja ja suurtilallisia sekä niiden virkanyrkkejä ja apureita vastaan. Kommunisteilla ja vallankumouksellisella työväellä ei ole mitään syytä suojella riistäjiä, työväen ja talonpoikaiskansan riistäjiä. Vain niiden kukistamisen kautta ja riistäjien riistämisen kautta sekä niiden omaisuuksien työtätevien käytettäväksi ottamisen kautta voi työväenluokka riistosta itsensä vapauttaa. Ja sama tie on työtätekevän viljelysväestönkin edessä.

Mutta tämä päämäärä, jokainen askel siihen on taistelun takana.

Kumonksellinen, työväki tunnustaa avoimesti, että se ei voi kapitalismia ja riistäjiä voittaa, ellei sillä ole työtätekevän talonpoikain kannastusta. Kun se tietää, että sekä työväki että työtätekevä talonpoikaiskansa ovat molemmat kapitalismin riistämiä, niin kutsuukin se työtätekevää viljelysväestöä kanssansa taisteluun työväen ja talonpoikain elinvaatimusten puolesta.

Mutta vallankumonksellinen työväki rohkenee myöskin kokemuksen pohjalla, minkä se uskoo työtätekevän talonpoikaiskansankin jo myöntävän, avoimesti sanoa, että työtätekevät talonpojat eivät myöskään yksin eivätkä herrojen kanssa liitossa asiaansa valvoa voi eikä voittoon viedä.

Suomessakin ovat nämä kaksi seikkaa todeksi nähty. Työväen suuri vapaustaistelu 1918, taistelu jota se kävi koko työtätekevän kansan puolesta, murtui, ja yhtenä tärkeimpänä syynä siihen oli se, että talonpojat olivat herrojen puolella, syistä, jotka edellä on koetettu selvittää. Sen jälkeen ovat itsenäiset viljelijät puolueensa, maalailiiton kautta pyrkineet harjoittamaan itsenäistä politiikka. Mutta heti ensimmäisillä askeleilla osottautui, että talonpoikain puolue joutui porvariston liittolaisena kulkemaan

edelleen. Malaisliiton johtajat, joista monet vaikutusvaltaisimmissa asemissa olevat ovat toisiinluokkiin kuuluvia aineksia, asianajajojta, pappeja, suurmaaporhoja ja virkamiehiäkin, ovat vetäneet maalaisliiton yhä enemmän herraluokan asioita ajamaan, jolloin työtätekevän talonpoikain elinedut ovat jätetyt syrjään. Ja vihdoin on kapitalismin ja rikkaitten pösöjen sortamain ja riistämäin talonpoikain nimessä heidän puolueestaan tehty kaikkein mustimman kapitalistisen taantumuksen ja fascistisen sortokomennon aseenkantaja. Tätä eivät työtätekevät talonpojat hyväksyne?

Muissa maisskin on samallaisia kokemuksia tehty. Eivät ainoastaan työläiset, mutta myös kin talonpojat. Teräviäsilmaisimmat ja rohkeimmat talonpojat tämän jo julki sanovat sekä kehottavat luokkaveljiään taisteluum asiansa puolesta yhdessä työväen kanssa.

Viime syksynä pidettiin ensimmäinen kansainvälinen talonpoikain kokous Moskovassa. Siellä oli talonpoikain edustajia monesta maasta. Tehtiin pääöksiä, jotka ansaitsevat huomiota, ja jotka tähtäävät kaikkien maitten talonpoikien vapauttamiseen vuosisataisesta tilanherrain ja kapitalistien sorrosta. Me vetoamme tämän talonpoikain kansainvälisen kokouksen lausuntoihin ja päätöksiin. Kokous lausuu. julistuksessaan kaikkien maiden työtätekeville talonpojille:

"Veljet ja toverit! Työtätekevät talonpojat alkavat vihdoinkin herätä, he alkavat käsittää, ettei heidän enää ole anettava suurmaanomistajain ja kapitalistien ohjata kansojen kohtaloita. Monissa maissa on yritetty järjestäytyä talonpoikain puolueisiin ja tarttua valtiovaltaan. Mutta oikeaa tietä ei ole löydetty. On yritetty yhdessä herraluokan kanssa hallita, mutta valtuokan ovelat ammatipolitikit ovat petkuttaneet talonpoikain johtajat sekä heidät lahjoneet ja turmelleet. Niin tuli talonpokaispuolueista, jotka oli tarkoitettu työtätekevien talonpoikien aseiksi, valtuopuolueitten väline. Bulgariassa, jossa talonpojat yrittivät yksin pitää käsissään valtiovaltaa, yllätti heidät ent. upseerien ja salaliittolaisten joukkio, syösi heidät vallasta, iski maahan, raahasi tuhansittain vankilaan ja murhasi."

"Ei voi talonpoikaisto yhdessä herraluokkain kanssa eikä yksin käyttää valtiovaltaa. Se tarvitsee tähän rehellis-

sen kaupunkilaisliittolaisen, sillä nykyajan valtiossa ovat kaupungit vallan keskuksia: joka hallitsee kaupunkia, valitsee maata. Mutta työtätekevä talonpoika elää kylissä ja tekee työtä hajallaan pelloilla. Hänen rehellinen liittolaisensa kaupungeissa on työväki, jota herraluokat yhtä lailla riistävät kuni talonpoikaakin. *Yksin on kumpikin heistä liian heikko* voitollisesti käymään taisteluun valtuokkaa, porvarisvaltiota vastaan, *mutta liitossa keskenään voivat he saada voiton.*"

"Herraluokka on kukistettava! Työväen ja talonpoikain hallitus on saatava aikaan! Siinä nyt välitön päämäärämme. Valtaluokat ovat tähän asti onnistuneet kiihottamaan talonpojat ja työläiset toisiaan vastaan. Ne saarnaavat talonpojille, että työväen valta merkitsee maan riistämistä talonpojilta, omaisuuden jakoa ja vapauden polkemista. Me olemme Venäjän työväen ja talonpoikain valtiossa omin silmin nähneet, että tämä on panettelua. Venäjän talonpojat ovat saaneet pitää maansa ja ovat lisäksi vielä saaneet entisten tilanherrain maat. Heillä on täysi vapaus. Heidän omaisuutensa on turvattu ja he voivat vapaasti myöä tuotteitaan. Omien neuvostojensa kautta hallitsevat he kyliään. Kukaan ei loukkaa heidän kansallisia tunteitaan."

Näin talonpoikain kansainvälinen kokous. Me lisäämme vielä, että Venäjällä työväen ja talonpoikain hallitusvalta kaikin tavoin, sikäli kun hyökkäviltä ulkomaan kapitalistiteilta se on saanut rauhaa, on tarmokkaasti tukenut talonpoikain viljelystaloutta koneilla, tieteellisellä neuvontatoimella, varoilla, osuutoimmintajärjestöillä jne, pitäen huolta siitäkin, että kaupungin tuotteet maaseudulle joutuisivat ilman kalliita välikäsiä ja maaseudun tuotteet samoin kaupungin työläisille.

Emme voi esitystämme sen peremmin lopettaa kuin toistamalla *Suomenkin työtätekeväille talonpoikaiskansalle* talonpoikain kansainvälisen kokouksen seuraavat sanat,

"Teidän täytyy vapautua valtuokkain holhouksesta. Teidän on opittava pitämään työväkeä liittolaisena ja taistelutoverina. Yhdessä on teidän taisteltava murtaaksenne herraluokan vallan ja perustaaksenne työväen ja talonpoikain hallituksen koko maailmaan.

*Eläköön työtätekevään talonpoikain ja työväen liitto!
Eläköön työväen ja talonpoikain hallitus!*